

Ο Μηρός

271

ΗΡΩΣ

Ο
ΙΝΔΟΣ
ΧΙΤΛΕΡ

Η ανατίναξις

H ΜΑΧΗ μαίνεται στήν άκρογιαλιά τού κινέζικου νησιού Τσού Σάν, κοντά στὸ ναὸ τῆς Μίσου, τῆς θεᾶς τῶν καρχαριῶν ὅπου ἔχουν τὸ κρησφύγετό τους οἱ Γιαπωνέζοι σαμποτέρ τοῦ Κίτρινου Πράστορος (*). Μιὰ μάχη σκληρὴ ἀνάμεσα στοὺς Γιαπωνέζους ἀπὸ τὴ μὲριὰ καὶ τοὺς κοιμάντος ἀπὸ τὴν ἄλη, που ἔχει στείλει τὸ συμμαχικὸ στρατηγεῖο τῆς 'Απω 'Ανατολῆς γιὰ νὰ βοηθήσουν τὰ πέντε τολμηρὰ 'Ελληνόποιλα. 'Ο ίδιος ὁ Κι-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 270, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «'Ο Βούδας ἐκδικεῖται».

τρινος Πράκτωρ καὶ δ τρομερὸς σωματοφύλακάς του Τσίν Τσίν έχουν πεθάνει πιά. Τοὺς έχουν κατασπαράξει οἱ ἵεροι καρχαρίες τῆς θεᾶς Μίσου, δηπου οἱ Γιαπωνέζοι ήθελαν νὰ ρίξουν τὰ Ἑλληνόπουλα.

Ἡ θέσις τῶν παιδιῶν καὶ τῶν Συμμάχων κομμάντος εἶναι κρίσιμη. Οἱ Γιαπωνέζοι εἰναι περισσότεροι καὶ πολεμοῦν μὲ τόση λύσσα, ὥστε οἱ κομμάντος εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ ὑποχωροῦν συνεχῶς πρὸς τὴ θάλασσα.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα καταλαβαίνει δτι, ἂν ἡ μάχη αὐτῆ δὲν τελειώσῃ ἐγκαίρως, πρὶν φτάσουν τὰ δύο γιαπωνέζικα πλοῖα, ὅλα θὰ εἰναι χαμένα. Κυττάζει πρὸς τὴ μεριὰ τοῦ πελάγους καὶ διασκρινει τὶς σιλουέττες δύο καραβιῶν στὸ φόντο τοῦ ούρωσιου. Τὰ γιαπωνέζικα πλοῖα εἰναι πολὺ κοντά!

Ξαφνικά, μιὰ σκέψι μάρμπε: στὸ μυαλό του. 'Υπάρχει ἔνας τρόπος νὰ ἀλλάξῃ ἡ κατάστασις καὶ νὰ κερδηθῇ ἡ μάχη! 'Αρχίζει νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ναοῦ. Προηγουμένως, πλησιάζει στὸν ἀρχηγὸ τῶν κομμάντος καὶ τοῦ λέει:

— 'Αποσυιθῆτε στὸ μέρος ἔκεινο ἔκειν τῆς παραδίσιας, δηπου ὑπάρχουν βράχια. Πηγαί νὰ κτυπήσω τοὺς Γιαπωνέζους ἀπὸ πίσω, ὀντατινάζοντας τὸν ναὸ τῆς Μίσου. Ταμπουρωθῆτε καλὰ πίσω ἀπὸ τὰ βράχια γιὰ νὰ μὴν σᾶς χτυπήσουν τὰ βλήματα!

Καὶ ἀπομακρύνεται τρέχοντας. Διαγράφει ἔνα μεγάλο κύ

κλο, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ πάνω στοὺς Γιαπωνέζους, καὶ πλησιάζει στὸ ναὸ ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρά, ἀπὸ τὴ μεριὰ τῆς πόρτας. Δυὸ ἄντρες στέκονται ἔκει. "Έχουν ἔνα πολυβόλο ἀκουμπισμένο χάμω, μπροστὰ στὴν πόρτα, καὶ περιμένουν, φάγκινος τὴ νύχτα γύρω μὲ τὸ δάχτυλο στὴν σκάνδαλη ὁ ἔνας καὶ μὲ τὴν τοινία τῶν σφαιρῶν στὰ χεριά ὁ ἄλλος!"

Τὸ Παιδί - Φάντασμα, σαλεύοντας σὰν ἀληθινὸ φάντασμα, κολλάει στὸν τοίχο του ναοῦ τῆς θεᾶς τῶν καρχαριῶν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου πέφτει ὁ ἴσκιος τοῦ φεγγαριοῦ. "Ἐπειτα, γλυστράει σιγὰ — σιγὰ πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο φρουρῶν.

Βαδίζει τόσο ἀθόρυβα καὶ σμίγει τόσο ἀπόλυτα μὲ τὸν ἴσκιο τοῦ τοίχου, ὥστε καταφέρνει νὰ φτάσῃ σὲ ἀπόστασι δύο μέτρων ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου εἰναι στημένο τὸ πολυσύδολο, χωϊς οἱ -Γιαπωνέζοι νὰ αντιληφθοῦν τὸ πασσαμικρό.

'Ακούει τὸν ἔνα νὰ λέπει: —Φαίνεται δτι οἱ δικοὶ μας τοὺς τσακίζουν!

— Θὰ τοὺς ρίξουν στὴ θάλασσα!, λέει ὁ ἄλλος. Κι' ἀν στὸ μεταξὺ φτάσουν τὰ πλοῖα δε θὰ μᾶς ξεφυγη κανένας!

Ο Γιώργος συσπειώνεται καὶ πηδάει. Ποιν οἱ δυο του ἀντίπολοι προλάβουν νὰ καταλάβουν τί γίνεται, τὸ Ἑλληνόπουλο προσγειώνεται ὀνάμεσά τους καὶ κινεῖται κεραυνοβάλα. Τὰ μπράτσα του τυλίγουν τὰ κεφάλια τους καὶ τὰ

χτυπούν μεταξύ τους μὲ τόσην δύναμι, ώστε οἱ δυὸς Γιαπωνέζοι σαμποτέρ χάνουν ἀμέσως τὶς αἰσθήσεις τους!

Τὸ Παιδί - Φάντασμα παίρνει μιὰ βαθειὰ ὄναστα γιὰ νὰ ξελαχνιάσῃ κι' ἔπειτα χώνεται μέσα στὸν ναό. Εἶναι ἀδειος. Μόνο τὸ τερατώδες ἄγαλμα τῆς θεᾶς Μίσου, ποὺ εἶναι μισὸ γυναικά καὶ μισὸ καρχαρίας, στέκεται στὴ μέση τοῦ ναοῦ, κυττάζοντας τὸ παιδί μὲ τὰ ἀλλόκοτα μάτια του.

Ο Γιώργος πλησιάζει μὲ γιρήγορα βήματα καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι του. Ξέρει τὶ πρέπει νὰ κάνῃ γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴ μυστικὴ πόρτα, ποὺ ὀδηγεῖ στὸν ὑπόγεια κρύπτη τῶν σα μποτέρ. Ἀκουμπάει τὰ δάχτυλά του στὰ μάτια τοῦ ἀγάλματος καὶ πιέζει ἐλαφρά. "Ενα τρίξιμο ἀκούγεται καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ἀγάλματος ἀρχίζει νὰ περιστρέφεται ἀπὸ καλύπτοντας ἔνα ἄνοιγμα καὶ τὴν ἀρχὴ μιᾶς σκάλας.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ, τὸ 'Ελληνόπουλο χώνεται στὸ ἄνοιγμα αὐτὸν καὶ κατεβαίνει τὴ σκάλα. Βρίσκεται στὸ ὑπόγειο, ὅπου τὸ Ζουζούνι εἶχε ὑποβληθῆ στὸ τραμερὸ μαρτύριο τοῦ γαργαλητοῦ. Δεξιὸς εἶναι ἡ πόρτα τῆς ἀποθήκης τῶν πυρομαχικῶν. Τὴν ἀνοίγει καὶ μπαίνει, ὀνάδοντας τὸ φανάρι του. Τὰ μάτια του λάμπουν. Ή ἀποθήκη ἔχει ἀκόμη ἀρκετὰ πολεμοφόδια, τόσα ώστε νὰ τινάξουν στὸν ἀέρα ἔνα κτίριο πολὺ μεγαλύτερο καὶ βαρύτερο ἀπὸ τὸ ναὸ τῆς θεᾶς Μίσου.

Μὲ τὴ λάμα τοῦ μαχαιριοῦ του ἀνοίγει ἔνα κασόνι. Εἶναι γεμάτο χειροβομβίδες. Ἀνοίγει ἔνα ἄλλο. Περιέχει μπαρούτι. Αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ τοῦ χρειαζόταν. Παίρνει ἔνα μεγάλο κουτὶ μὲ μπαρούτι, τὸ τρυπάει στὴν ἀφρη καὶ ἀρχίζει νὰ ραντίζῃ μὲ μπαρούτι τὶς χειροβομβίδες. "Ἔπειτα, χυνούντας συνέχεια μπαρούτι, σχηματίζει ἔνα ποταμάκι, ποὺ ζεκινάει ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ κιβώτιο μὲ τὶς χειροβομβίδες καὶ φτάνει ὅως τὴ βάσι τῆς σκάλας.

Ἐκεῖ σταματάει καὶ ζαρώνει τὰ φρύδια του. Δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τὸ ἴδιο καὶ στὴ σκάλα, γιατὶ τὰ σκαλοπάτια δίδακτοπουν τὸ ποταμάκι μὲ τὸ μπαρούτι καὶ ἡ φωτὶὰ δὲθά μπορέστη νὰ μεταδοθῇ ἀπὸ σκαλοπάτι σὲ σκαλοπάτι γιὰ νὰ φτάσῃ ὅως τὸ ὑπόγειο καὶ ὅως τὴν ἀποθήκη μὲ τὰ πυρομαχικά!

Πρέπει λοιπὸν νὰ τὰ παιξῇ ὅλα γιὰ ὅλα. Νὰ βάλῃ φωτιὰ στὸ μπαρούτι, στὴ βάση τῆς σκάλας, καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ φωτὶὰ δὲν θὰ φτάσῃ στὴ ἀποθήκη πρὶν αὐτὸς βγῆ ἀπὸ τὸ ναό.

Τραβάει τὸ πιστόλι του, ἀνεβαίνει τὴ σκάλα καὶ ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς στρέφει τὴν κανωνικὴ πρὸς τὰ κάτω, πυροβολεῖ βάζοντας φωτὶὰ στὸ μπαρούτι καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια πρὸς τὴν ξέδο τοῦ ναοῦ. "Εχει φτάσει πιὰ στὴν πόρτα, διταν γοιώθη τὸ ἔδαφος νὰ τρέψῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Μιὰ τραμακτικὴ δύναμις τὸν

ἀρπάζει καὶ τὸν ἔκσφενδονί-
ζει μακρυά. Πάουει νὰ αἰσθά-
νεται...

Οἱ σαμποτέρ

OTAN ἀνοίγη τὰ
μάτια του καὶ
κυττάζει γύρω, βλέπει ότι δρί¹
σκεται μέσα σ' ἕνα δωμάτιο
μὲ κατασπρους τοίχους. Εἰ-
ναι ξαπλωμένος πάνω σ' ἕνα
κρεββάτι μὲ ἄσπρα σεντόνια.
Οἱ ἀέρας μυρίζει φάρμακα
καὶ καθαριότητα. Βρίσκεται
μέσα σ' ἕνα νοσοκομεῖο! Ποῦ
όμως; Καὶ πῶς βρέθηκε ἐκεί;

Θυμάται τὴν ἀνατίναξι τοῦ
ναοῦ τῆς θεᾶς Μίσου καὶ ζα-

ρώνει τὰ φρύδια του. "Εχασε
τὶς αἰσθήσεις του, τὴ στιγμὴ
ἀκριβῶς ποὺ ὁ ναός τιναζό-
ταν στὸν ἀέρα. Τί ἔγινε ἔπει-
τα;

— Τί ἔγινε ἔπειτα; μουρ
μουρίζει. Καὶ πῶς βρέθηκα
ἔδω; Καὶ τι ἔγιναν οἱ φίλοι
μου;

Μιὰ γνώριμη, ὀγκημένη
φωνὴ λέει δίπλα του καὶ λίγο
πιστού:

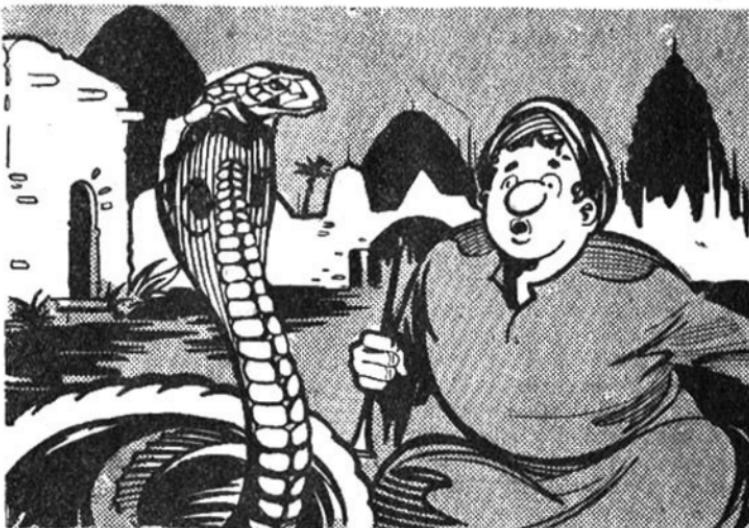
— Μπορώ νὰ σοῦ δώσω ἀ-
πόντησι σ' ὅλα αὐτά, Γιώργο.

Γυρίζει. "Η Κατερίνα εἶναι
καθισμένη κοντά στὸ προσκέ²
φαλό του! Ή Κατερίνα δλο-
ζώντανη καὶ χαμογελαστή.

— Κατερίνα! Είσαι καλά!
Εἶναι ὅλοι καλά; Τὶ ἔγινε;

"Η Κατερίνα έχει μεταμφιεσθή σε 'Ινδή..."

‘Ο Σπίθας—φακίρης παίζει γιὰ ώρες τὴ φλογέρα του!

— “Οταν ἀνατινάχθηκε ὁ ναὸς τῆς Μίσου, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Γιαπωνέζους σκοτώθηκαν ἀπὸ τὰ θραύσματα καὶ ἡ μάχη ἔκλινε πρὸς τὸ μέρος μας. Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, διὸ ἄλλες ἐκρήξεις ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θάλασσας. Τὸ ὑποβρύχιο ἔιχε τορπιλλίσει τὸ γιαπωνέζικο ἀντιορπιλλικὸ ποὺ συνώδευε τὸ ἄλλο πλοϊοὶ μὲν τὸ ὅποιο οἱ Γιαπωνέζοι μετέφεραν πολεμό φόδια στὸ νησὶ Τσού Σάν. “Ετσι, ἡ γύκη μας ἦταν συντριπτική. “Οταν ἡμῶς ὅλα τελεῖ ωσαν καὶ ψάξαμε γιὰ σένα, σὲ βρήκαμε εἴκοσι μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸν κατεστραμμένο ναὸ, πάνω στὰ κλαδιά ἑνὸς θάμνου. Θανατητό. Εἶχες

τραυματισθῆ σοδαρά στὸ στῆθος καὶ ἦταν εὔτυχημα ὅτι εἶχες πέσει πάνω στὸ θάμνο, ἀλλοιώς θὰ εἶχες γίνει κοιμάτια! Σὲ μεταφέραμε στὸ ὑπό βρύχιο, ὅπου ὁ γιατρὸς τοῦ σκαφοῦς ἔκανε μιὰ χειρουργία ἐπέμβασι στὸ στῆθος του. Χαροπάλεψες γιὰ μερικές ἡμέρες, ώσπου φτάσαμε ἐδῶ...

—Πού ἐδῶ;

—Στὶς Ἰνδίες! Στὴν Καλκούτα... Σὲ μεταφέραμε τότε στὸ καλύτερο νοσοκομεῖο τῆς πόλεως καὶ ἔνας ἄλλος χειρουργὸς σου ἔκανε δεύτερη ἐγχείρησι. Τώρα εἶσαι ἐκτὸς κινδύνου.

— Καὶ ἡμουν ἀναίσθητος ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα; ρωτάει ὁ Γιώργος μὲ ἀπορία.

— Ναι! "Οχι δύμως έξι αιτίας του τραυματος δόλο τὸ διάστημα. Οι γιατροὶ ἔδω ἐφιημοσσαν μιὰ νέα μέθοδο, τὴ μεθόδο τοῦ ὑπνου. Σὲ κράτησαν μὲ φάρμακα κοιμισμένο ὥσπου πέρασε κάθε κίνδυνος. "Ετσι ἡ πληγή σου ἔχει ἐπουλωθῆ σχεδὸν τελείως τώρα καὶ μπορεῖς νὰ σηκωθῆς.

— Τί γίνονται τὰ παιδιά; ρωτάει δι Γιώργος.

— Γυρίζουν στήν Καλκούτα καὶ περνοῦν τὴν ὥρα τους ἐπισκεπτόμενα διάφορα τοσίρ κα, ἀπὸ τὰ δόποια εἶναι γεμάτη ἡ πόλις. "Οσο γιὰ τὸ Σπίθα, τὴν ὥρα ποὺ δὲν κοιμάται ἢ δὲν πηγαίνει σὲ τοσίρκο...

— Ξέρω! τὴν διακόπτει δι Γιώργος γελῶντας. Τρώει!

* * *

Πέντε μέρες ἀργότερα, δι Γιώργος εἶναι ἐντελῶς καλά καὶ τὰ παιδιὰ κάνουν τὶς πρετοιμασίες τους γιὰ τὴν ἐπιστροφή τους στήν πατρίδα. "Ολοι τους εἶναι χαρούμενοι ποὺ θὰ ξαναδούν τὴν Ἐλλάδα μολονότι ἡ πατρίδα τους εἶναι σικλαδικήν. "Η ζωὴ εἶναι πολὺ πιὸ ἀνετη γι' αὐτοὺς στὶς Ἰνδίες. Δὲν ξεχωρούν δύμως τὸ καθήκον τους καὶ δτι δρίσκον ται μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐλλάδα γιὰ νὰ πολεμήσουν ἐναντίον τοῦ κοινοῦ ἔχθροῦ καὶ νὰ δοθήσουν ἔτσι στὴ συντριβὴ του καὶ στὴν ἀπελευθέρωσι τῆς πατρίδας τους.

Μόνο δι Σπίθας ἔχει κατεβᾶ σει τὰ μούτρα του καὶ βογγάει ὅλη τὴν ὥρα. Τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί μὲ τὸ ὄχόρ ταγο σταμάχι φέρνει στὸ νοῦ

του τὴν πεῖνα ποὺ θὰ τραβήξῃ πάλι στὴν Ἀθήνα καὶ τοῦ ερχεται τρέλλα.

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει ἀδιάκοπα. Είμαι χαμένος! Αὔτη τὴ φορά δὲ γλυτώ νω. "Ετσι ποὺ καλόμαθα ἔδω πέρα, θὰ τὰ τινάχω ἀπὸ τὴν πεῖνα μέσα σὲ μιὰ ἔβδομάδα στὴν Ἀθήνα!

— Επειτα, κουνάει τὸ κεφάλι του καὶ προσθέτει:

— Μᾶ δὲν πειράζει! Θὰ τὸ ρίω πάλι στὶς λεμονόκουπες! Καὶ θὰ βγάλω τὸ σχῆτι μου πάνω στοὺς Γερμανούς!

Τὰ παιδιὰ εἶναι πιὰ ἔτοιμα νὰ ξεκινήσουν. Σὲ μιὰ ὥρα πρόκειται μὰ πάρουν ἔνα δεροπλάνο, ποὺ θὰ τοὺς μεταφέρῃ στὴν Αίγυπτο, δταν δι Γιώργος παίρην ἔνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο τῶν Ἰνδιῶν.

— Δὲ θὰ μπορέστε νὰ φύγετε, Παιδί - Φωνασμα, λέει δι ὑπασπιστὴς τοῦ ἀρχιστρατῆ γου.

— Γιατί;

— Γιτί δι Ἰνδὸς Χίτλερ ἔκκανε μιὰ ἐπίθεσι στὸ δεροδρόμιο προσγειώσεως καὶ ἀπογειώσεως τῶν δεροπλάνων!

— Ο Ἰνδὸς Χίτλερ; ρωτάει δι Γιώργος μὲ ἀπορία. Ποιὸς εἶναι παλι αὐτός;

— Κανένας δὲν ξέρει ποιὸς εἶναι. Τὸ μόνο ποὺ ζέρουμε εἶναι δτι ὑπάρχει ἔδω στὶς Ἰνδίες μιὰ μυστικὴ ὄργάνωσις ὀπαδῶν τῶν ἔθνικοσσοσιαλιστῶν, ποὺ ἔχει ως σκοπὸ νὰ διατρέψῃ τοὺς Συμμάχους στὶς Ἰνδίες, νὰ ἐγκαταστήσῃ

καθεστώς δόμοιο μὲ τοῦ Χίτλερ καὶ νὰ δγάλη τὶς Ἰνδίες στὸν πόλεμο μὲ τὸ μέρος τῶν Γερμανῶν! Ἀρχηγὸς τους εἶναι ἐνας μυστηριώδης ἀνθρωπος, τιού κανένας δὲν γνωρίζει καὶ που οἱ μυστικές ὑπηρεσίες μας δὲν κατώρθωσαν νὰ ἀνακαλύψουν, παρὰ τὶς προσπάθειές τους. Καθε τόσο διμάδες τῶν Ἰνδῶν ἐθνικοσοσιαλιστῶν ἐνεργοῦν τρομοκρατικὲς ἐπιθέσεις, καταστρέφουν ἀεροδρόμια, καίνε στρατῶνες, ἀνατινάζουν γέφυρες! Συχνά, ἀνθρωποι τοῦ Ἰνδοῦ Χίτλερ πέφτουν στὰ χέρια μας, μὰ πάντα προτιμοῦν νὰ αὐτοκτονήσουν παρὰ νὰ μιλήσουν! "Ετσι, δυστυχώς, δὲ θὰ μπορέστε νὰ φύγετε, Παιδί - Φάντασμα, πρὶν περάσουν μερικές μέρες. Γίρεπτε νὰ ἔρθουν δῆλα ἀεροπλάνα καὶ νὰ ἐπισκευασθῆ τὸ ἀεροδρόμιο..."

Τὸ μιαλὸ τοῦ Ἐλληνόπουλου δουλεύει γοργά. Καταλαβαίνει τὴ σημασία αὐτῶν ποὺ δικουσε. Ὁ κίνδυνος εἶναι μὲ γάλος γιὰ τοὺς Σύμμαχους καὶ ἐπομένως καὶ γιὰ τὴν Ἐλλάδα, ἢν ὁ Ἰνδὸς Χίτλερ κατορθώσῃ νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ νὰ παρασύρῃ τὶς Ἰνδίες μὲ τὸ μέρος τῶν Γερμανῶν. "Υπάρχει φόδος νὰ χάσουν οἱ Σύμμαχοι τὸν πόλεμο καὶ νὰ μείνη ἡ Ἐλλάδα γιὰ πάντα ὑπόδουλη! Παίρνει μιὰ ἀπόφασι. Τὴν ἀπόφασι νὰ ἀσχοληθῇ αὐτὸς μὲ τὸν Ἰνδὸ Χίτλερ. "Εχει ἀναλάβει καὶ δῆλοτε παράδομοιες ἀποστολές στὶς Ἰνδίες καὶ ζέρει τὶ πρέπει νὰ κάμη γιὰ νὰ ἀνακαλύ-

ψῃ τὸν μυστηριώδη ἀρχηγὸ τῶν Ἰνδῶν ἐθνικοσοσιαλιστῶν.

— Μπορεῖτε νὰ μου πήγετε τὶ στοιχεῖα ἔχετε γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν καὶ τὴν δργανωσί του; ρωτάει.

"Η φωνὴ τοῦ ὑπασπιστοῦ γεμίζει χαρά.

— Σκοπεύεις μήπως νὰ ἀναλάβης τὴν ὑπόθεσι αὐτήν, Παιδί - Φάντασμα; ρωτάει. Ναί; Τόπε, μποροῦμε νὰ εἴμαστε ησυχοι! Ξέρω πολὺ καλά ὅτι θὰ νικήσης ἐσὺ στὸν ἀγώνα ἐναντίον τοῦ τρομεροῦ ἀντιπάλου μας. "Ακουσε λοιπόν. Τὸ μόνο ποὺ ξέρουμε, ἐκτὸς ἀπὸ ἑκεῖνα ποὺ σοῦ ἀνέφερα κιόλας, εἶναι δτι, πρὶν ἀπὸ κάθε ἐπίθεσι, ἀκούγεται ἕνα τραγούδι εἴτε ἀπὸ ἀνθρώπινα χειλή εἴτε ἀπὸ κάποιο δργανο μουσικῆς. Καὶ τὸ τραγούδι αὐτὸ εἶναι πάντα τὸ ἕδιο: δ ὑμικος τῆς νεολαΐας τοῦ Χίτλερ! Τὴν τελευταία φορά στὴν ἐπίθεσι τοῦ ἀεροδρομίου λίγα λεπτά πρὶν ἀρχίσῃ ἡ καταστροφή, πέραστε μὲ μεγάλη ταχύτητα μπρὸς ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ ἀεροδρομίου ἕνα αὐτοκίνητο μ' ἕνα μεγάφωνο, ποὺ μετέδιδε μὲ πολὺ δυνατὴ φωνὴ τὸν ὑμικος τῆς ἐθνικοσοσιαλιστικῆς νεολαΐας!

— Χμ!, κάνει δ Γιώργος. Τὸν ἔχω ἀκούσει τὸν ὑμικον αὐτὸν! Στὴν Ἀθήνα! Πολὺ καλά! Θὰ δοκιμάσω νὰ ξετρυπώσω καὶ νὰ θέσω ἑκτὸς μάχης τὸν Ἰνδὸ Χίτλερ. "Απὸ σᾶς θέλω δύο πράγματα. Χρήματα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κινηθῶ δινετα καὶ ταυτότητες γιὰ μένα

καὶ γιὰ τοὺς φίλους μου, ποὺ νὰ μᾶς δίνουν τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσουμε ὅποιαιδήποτε στι γμὴ τὴ βούθεια τῶν συμμαχι κῶν ἀρχῶν, δῆπου καὶ νὰ βρι σκόμαστε!

—Ἐντάξει, Παιδί - Φάντα σμα! Θὰ τὰ ἔχης ὅλα αὐτὰ σε μισή ὥρα! Πηγαίνω νὰ ἀ ναφέρω στὸν ἀρχιστράτηγο στὶ ἀνέλαβες ἐσὺ τὴν ὑπόθεσι.

‘Ο φακίρης

ΟΤΑΝ ὁ Γιώργος ἀνακοινώνη εἰς τοὺς φίλους του δtti θὰ μεί νουν γιὰ μερικὲς ἀκάμη μέρες στὶς Ἰνδίες, ὁ Σπίθας χορο πηδάει ἀπό τὴ χαρά του.

—Ζήτω!, φωνάζει τὸ ἀχόρ ταγο παιδί. Θὰ φάω πάλι μὲ τὴν ψυχή μου! Θά...

— Μή βιάζεσαι!, τὸν δια κόπτει ὁ Γιώργος. Πολὺ φο βοῦμαι στὶ θὰ φᾶς σχι φαγητὸ ἀλλὰ... ξύλο αὐτὴ τὴ φορά! Εἶχουμε ἀναλάβει μιὰ ἀπο στολὴ ποὺ εἶναι πολὺ δύσκολη καὶ ἐπικίνδυνη!

Τὸν ἔξηγει τὶ ἀκριβῶς συμ βαίνει. Ή Κατερίνα κουνάει τὸ κεφάλι της καὶ λέει:

— Ή ἀποστολὴ αὐτὴ μοῦ βιμίζει μιὰν ἄλλη, Γιώργο! Θυμάσαι τὸν Μερδάρα; (*) Τὸν ἀρόπτο Ινδό, ποὺ στὴν

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 152, «Μερδάρα, ὁ Ἀδρατος Ινδός».

Τὸν ἀρπάζουν καὶ τὸν χώνουν σ' ἔνα τσουβάλι!

‘Ο Γιώργος τοὺς παρακολουθεῖ ἀπὸ μακριά!

πραγματικότηκα ἡταν ἔνας πράκτωρ τοῦ Χίτλερ; Λέει νὰ συμβαίνῃ κάπι παρόμοιο πάδι;

— Δὲν ξέρω, λέει ὁ Γιώργος ἀναστηκώντας τοὺς ώμους του. Πάντως, οἱ δυὸι περιπτώσεις ἔχουν πολλάξιοι ὄντητες καὶ ιδίως στὸ γεγονός δτι, πρίν ἀπὸ κάθε ἐπίθεσι, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἰνδοῦ Χίτλερ τραγουδοῦν ἢ παίζουν μὲ ἔνα ὄργανο τὸν ὑμνὸ τῆς χιτλερικῆς νεολαίας! “Ετσι καὶ τότε, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μερβάρα ἀναγνωρίζονταν μεταξύ τους μὲ ἔνα παλιό σκοπό, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ φακίρδες γιὰ νὰ σαγηνεύουν τὰ φίδια! Ξέρεις, λέω νὰ χρησιμοποιή-

σουμε τὸ ἴδιο κόλπο! Θυμᾶσαι, Σπίθα;

Τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο καὶ καθυστερημένο στὸ μυαλὸ παιδὶ γουρλώνει τὰ μάτια του

— Μανούλσ μου!, μουγγιρίζει. “Αν θυμᾶμαι, λέει! Νὰ μένη τὸ βύστινο, Γιώργο! Μὲ εἶχες βάλει νὰ κάμω τὸ φακίρηρη καὶ μερικοὶ ξυπάλιητοι ληστές μὲ ὅρπαξαν, μ’ ἔχωσαν μέσα σ’ ἔνα τσουβάδι καὶ μὲ κουβάλησαν σ’ ἔνα ὑπόγειο, ἕπου ἔφαγα τῆς χρονιᾶς μου! Δὲ φαντάζομαι νὰ θέλης νὰ πάθω τὰ ἴδια, Γιώργο!

‘Ο Γιώργος ζαρώνει τὰ φρύδια του. Δὲν μπορεῖ πραγματικὰ νὰ ἀναγκάσῃ τὸ φίλο του

νὰ μπή σὲ τόσο μεγάλο κίνδυνο. Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα αὐτό.

— Κατάλα, λέει. Δὲν πειράζει. Θὰ ωρά έναν ἄλλο τρόπο.

‘Ο Σπίθας μετανοιώνει καὶ λέει βιαστικά:

— Ἐντάξει, Γιώργο! Αστεία τὸ εἰπά! Εἴμαι στὴ διαθεσί σου! Δὲ θὰ δρεθῇ ἀνθρωπος νὰ πῆ δι τὸ Σπίθας φοβήθηκε τοὺς ξυπόλητους Ἰνδούς! Τί θέλεις νὰ κάνω;

— Τὸ σχέδιό μου είναι τὸ ἔχης, λέει τὸ Παιδί - Φάντασμα. “Οπως τὴν ὄλλη φορά, θὰ μεταμφιεστῆς σὲ φακίρη καὶ θὰ πᾶς νὰ παίξῃς τὴ φλογέρα σου σ’ ἔνα σημείο τῆς πόλεως. Θὰ σου ὅρω καὶ μιὰ κόμπρα χωρὶς δηλητήριο δμωάς ἀπὸ ἔκεινες ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ φακίρηδες. Θὰ καθήσης ἐκεὶ καὶ θὰ ἀρχίσης νὰ παίζης τὸν ὅμινο τῆς χιτλερικῆς νεολαίας. Καὶ ἐγὼ μὲ τ’ ἄλλα παιδιά τὰ περιμένουμε νὰ δοῦμε τὶ θὰ γίνη.

— Μονούλα μου!, μουρμουρίζει δὲ Σπίθας. Πότε θὰ γίνη αὐτό;

— Ἀρχίζουμε σήμερα κιόλας!

— Μανούλα μου! Φέρτε μου νὰ φάω λοιπόν! Δὲ θέλω νὰ ταξιδέψω νηστικός γιὰ τὸν ὄλλο κόσμο! “Ωχ! Μ’ ἐπιασε μιὰ λιγούρα!

* * *

Καθισμένος στὴ γωνιὰ μιᾶς πλατείας τῆς Καλκούτας, ένας φακίρης παίζει τὴ φλογέρα του, κάνοντας μιὰ κόμπρα νὰ ἀγορθώνεται μέσα σ’ ἔνα πανέρι καὶ νὰ χορεύῃ ρυθμικά.

Γύρω του, οἱ διαβάτες πᾶνε κι’ ἔρχονται, χωρὶς νὰ σταματοῦν. Τὸ θέαμα δὲν ἔχει ἐνδιαφέρον γι’ αὐτούς. Στίς Ἰνδίες ὑπάρχουν τόσοι φακίρηδες: ὥστε κανένας πιὰ δὲν τοὺς δινει σημασία.

‘Ο ήλιος γέρνει πρὸς τὴ δύσι του καὶ ἡ μέρα παίρνει σιγὰ - σιγὰ τέλος. Καὶ ὁ Σπίθας — γιατὶ αὐτὸς εἶναι ὁ φακίρης — ἔξακολουθεῖ νὰ παίζῃ, νὰ παίζῃ, νὰ παίζῃ. Πότε - πότε μόνο, σταματᾷει, χώνει στὸ στόμα του ἔνα μεγάλο κομμάτι ψωμί, τὸ καταπίνει σχεδὸν ἀμάσητο καὶ συνεχίζει τὸ παίξιμο τῆς φλογέρας.

Μὰ τίποτε δὲ συμβαίνει. ‘Ο Γιώργος ποὺ παρακολουθεῖ τὴ σκηνὴ ἀπὸ τὴν ἀληθικὴ τῆς πλατείας, ἔχει ἀρχίσει νὰ ἀπελπίζεται, ὅταν τὸ βλέμμα του συλλαμβάνει τρεῖς Ἰνδούς ποὺ ἔχουν στα ματήσει ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὸ Σπίθα καὶ τὸν κυττάζουν μὲ παράξενο ὑφος, μουρμουρίζουνται κατὰ μεταξὺ τους.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα καταλαβαίνει διτὶ πλησιάζει ἡ ὥρα. Κυττάζει πίσω του καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του ἰκανοποιημένος. ‘Η Κατερίνα, μεταφιεσμένη σὲ Ἰνδή, ἔχει καιρφωμένα τὰ μάτια της πάνω στὸν ἀγαστημένο της. Πιὸ πέρα, δὲ Διαβολάκος καὶ τὸ Ζουζούνι παίζουν βάλλους, χωρὶς ἅμως ν’ ἀφήνουν ἀπὸ τὰ μάτια τους τὴν Κατερίνα. Τὸ σχέδιο τοῦ Γιώργου είναι ἀπλό. “Αν δὲ Σπίθας συλληφθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του Ἰνδοῦ Χίτλερ, δ

Γιώργος θὰ τοὺς παρακολουθήσῃ καὶ ἡ Κατερίνα θὰ παρακολουθήσῃ τὸ Γιώργο, ἐνῶ ὁ Διαβολάκος μὲ τὸ Ζουζούνι θὰ παρακολουθοῦν τὴν Κατερίνα...

Ο Σπίθας, ποὺ ἔξακολουθεῖ νὰ παιζῃ τὴν φλογέρα του βλέπει κι' αὐτὸς τοὺς τρεῖς Ἰνδοὺς ποὺ τὸν κυττάζουν καὶ καταλαβαίνει ὅτι ἔφτασε ἡ στιγμή.

—Μανούλα μου!, σκέπτεται. Λές ν' ἀρχίσῃ τὸ πάνω χέρι κάτω χέρι;

Οι Ἰνδοὶ πλησιάζουν, στα ματούν γύρω ἀπὸ τὸ Σπίθα καὶ ἔνας ἀπὸ αὐτοὺς λέει:

—Ποιός εἶσαι;

Ο Σπίθας ποὺ ξέρει λίγες Ἰνδικές λέξεις, κάνει τὸν τρελλὸ ὄπως τοῦ ξέρει ύποδείξει ὁ Γιώργος:

—Εμας ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Ἰνδιῶν!, ἀπαντάει. Αφήστε με ξυχο!

—Γιατί παίζεις αὐτὸ τὸ σκοπό; ρωτάει ὁ Ἱδιος Ἰνδος πιὸ ἀγρια. Ποιός σου τὸν ξυμάθε;

—Ο Χίτλερ!, ἀπαντάει ὁ Σπίθας. Παράτα με ξυχο, σου λέω!

Ο Ἰνδος κάνει ἔνα νεῦμα στοὺς συντρόφους του. Μὲ γοργες κινήσεις, αὐτοὶ ἀρπάζουν τὸ Ἑλληνόπουλο, ποὺ δὲν προβάλλει μεγάλη ἀντίστασι, καὶ τὸ χώνουν μέσα σ' ἔνα σακκί. Ἐπειτα φορτώνονται τὸ σακκί καὶ ἀπομακρύνονται μὲ γοργὰ βῆματα μέσα στὴ νύχτα, που ἔχει πέσει στὸ μεταξύ.

Πίσω τους, κινοῦνται τὰ

ἄλλα παιδιά: μπροστά δὲ Γιώργος, πιὸ πίσω ἡ Κατερίνα καὶ ἀκόμη πιὸ πίσω ὁ Διαβολάκος καὶ τὸ Ζουζούνι.

Ἐτσι ἀρχίζει μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ δραματικές καὶ ἀλλόκοτες περιπέτειες τοῦ Σπίθα καὶ τῶν φίλων του. Τὸ ἀχόρ ταχο παιδὶ δὲν εἰναι καὶ σὲ τοιὲν εὐχάριστη θέσι μέσα στὸ σακκί. Ἐχει δμως πάρει τὰ μέτρα του. Ἐχει φροντίσει νὰ ἔχῃ μαζί του μερικὲς γαλετές καὶ, σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ τσέπη του ἔνα μαχαίρι γιὰ νὰ κόψῃ τὸ σκοινὶ ὅταν θὰ φτάσῃ ἡ ὥρα...

·Ο «Τσουθαλιασμένος»

ME TO τουσιδάλι στοὺς ώμοι σὺ τους οἱ τρεῖς Ἰνδοὶ διασχίζουν ἔνα μεγάλο μέρος τῆς πόλεως καὶ μπαίνουν σὲ μιὰ ξυχὴ συνοικία. Ἐκεῖ, περνοῦν σ' ἔνα ἔρημο δρόμο καὶ σταματοῦν μπροστά σ' ἔνα ἀρχοντικὸ σπίτι, ζωσμένο ἀπὸ κήπο. Ο Γιώργος, ποὺ τοὺς ἔχει ἀκολουθήσει ἀπὸ κοντά, πλησιάζει ἀθόρυβα καὶ σταματάει σὲ ἀπόστασι μερικῶν μέτρων, πίσω ἀπὸ ἔνα κορμό δέντρου. Ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς βλέπει νὰ πιέζουν

'Αγόρασες τὸν

ΜΙΚΡΟ

TAPZAN;

τὸ κουμπὶ ἐνὸς κουδουνιοῦ καὶ ἀκούει τὸ κουδούνισμα μέσα σ' ἕνα δωμάτιο θυρωροῦ ποὺ εἶναι δίπλα στὴν πόρτα, ἀπὸ τὸ μέσα μέρος τοῦ τοίχου τοῦ κήπου. "Ενα παραθύρακι ἀνοίγει στὴν πόρτα καὶ κάποιος λέει:

— Ποιός εἶναι;

— Τὰ πασιδιὰ τῆς ἑκδικήσεως! Φέρνουμε ἔνα δῶρο στὸν ἀρχηγό! Εἶναι μέσα;

— Μέσα εἶναι! Τὶ κάνει ἡ κάρη τῆς θείας;

— Κεντάει ἔνα ώραῖο φόρεμα!

Αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ εἶναι συνθηματικά λόγια. 'Η πόρτα ἀνοίγει καὶ οἱ Ἰνδοὶ μὲ τὸ τουσθάλι χάνονται πίσω τῆς. 'Η πόρτα ξανακλείνει. 'Ο Γιώργος μετακινεῖται πρὸς τὸ μέρος ποὺ ὑπολογίζει δὴ πρέπει νὰ ἔχῃ σταθῆτα. Κατερίνα, ἀφήνοντας μιὰ σιγανὴ κραυγὴ κουκουβάγιας. Άλλες κραυγὲς κουκουβάγιας ἀπαντοῦν καὶ σὲ λίγες στιγμὲς τὰ τέσσερα πασιδιὰ εἶναι συγκεντρωμένα σὲ δεπόστασι τριάντα μέτρων ἀπὸ τὸ σπίτι.

— 'Ακοῦστε με μὲ προσοχὴ, λέει δ Γιώργος. 'Ο Σπίθας βρίσκεται τώρα μέσα

στὸ σπίτι αὐτό. Μπόρεσα γ' ἀκούσω τὸ σύνθημα καὶ τὸ παρασύνθημα. Εἶναι...

Ἐπαναλαμβάνει τὰ λόγια ποὺ ἀκουσεις νὰ λένε οἱ Ἰνδοὶ καὶ συνεχίζει:

— 'Εγω τώρα θὰ μπῶ μέσο στὸ σπίτι αὐτό, ἀν ἀργή οων νὰ βγῶ, εἰδοποιήστε τὸν ὑπασπιστή τοῦ ὀρχιστρατῆ γου τῶν Ἰνδιῶν, στὸ τηλέφωνο ποὺ σᾶς ἔχω δῶσει, καὶ πέστε του τὸ σύνθημα καὶ τὸ παρασύνθημα, μὲ τὴν παράκλησι νὰ κάνῃ ἀμέσως ἔθοδο στὸ σπίτι αὐτό. "Εται;

— 'Εντάξει, Γιώργο!, λέει ἡ Κατερίνα. Δὲ νομίζεις δῆμως ὅτι εἶναι πιὸ συνετὸν εἰδοποιήσουμε ἀπὸ τώρα στὸν ὑπασπιστή πρὶν μπῆς στὸ σπίτι αὐτό;

— "Οχι! Πρέπει νὰ μάθω προηγουμένως τὶ μαγειρεύουν στὸ σπίτι αὐτό.

Τὸ Πασιδί-Φάντασμα, πρὶν ἡ Κατερίνα βρῆ τὸν καιρὸ νὰ φέρῃ ἄλλες ἀντιρρήσεις χάνεται ἀπὸ μπροστά τους σὰν νὰ διαλύθηκε μέσα στὸ σκοτάδι. Τὴν ἐπόμενη στιγμὴ ἔχει πλησιάσει στὴν βάσι του τοίχου, σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ξετυλίγει ἀπὸ τὴν μέση του ἔνα πολὺ μακρὺ καὶ λεπτὸ σκοινί, στὴν ἀκρη τοῦ ὅποιου εἶναι στερεωμένος ἔνας γάντζος. Εἶναι τὸ σκοινὶ ποὺ τόσες φορὲς ἔχει βγάλει τὸ θρυλικὸ 'Ελληνόποιο ἀπὸ δύσκολη θέσι καὶ τοῦ ἔχει σώσει τὴν ζωὴ. Στριφογυρίζει τὸ γάντζο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἐκσφεν

δονίζει πρὸς τὰ πάνω, πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ τοίχου, μὲ τόση δεξιοτεχνία, ὡστε πηγαίνει καὶ ἀγκιστρώνεται γε οὐ στὴ ράχῃ τοῦ τοίχου. Ὁ Γιώργος τραβάει τὸ σκοῖνὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴ στερεότητά του κι' ἔπειτα σκαρφαλώνει γοργά. Διασκελίζει τὸν τοίχο, κρεμάει τὸ σκοῖνὶ ἀπὸ τὸ μέσσα μέρος καὶ μένει γιὰ λίγο ἀκίνητος μὲ τὸ αὐτὶ στημένο. Δὲν δικούει τίποτε καὶ ἀφήνει τὸ κορμί του νὰ γλυστρήσῃ κάτω.

Βρίσκεται μέσσα σ' ἔνα κῆπο πυκνό, μὲ ἔξωτικὰ φυτά. Ἀνάμεσσα στὰ φυλλώματα διακρίνει ἔνα μεγάλο κτίριο, ποὺ μερικὰ παράθυρά του εἰναι φωτισμένα. Προχωρεῖ πρὸς τὰ ἔκει μὲ ἀπέραντη προσοχὴ, φροντίζοντας νὰ μὴν κάνῃ τὸν παραμικρὸ θόρυβο, πλησιάζει στὸ κτίριο ἀπὸ τὴ δυτικὴ του πλευρὰ καὶ ἀρχίζει γὰ κάνῃ τὸ γύρο του. Ξαφνικά, νοιώθει χέοις νὰ τὸν ἀρπάζουν καὶ νὰ τοῦ σφίγγουν τὰ μπράτσα μὲ φοβερή δύναμι καὶ ἔνα πιστόλι νὰ καρφώνεται στὴ μέση του. Μιὰ φωνὴ λέει πίσω του ἄγρια στὴν Ἰνδικὴ γλώσσα:

— 'Ακίνητος! 'Εκτὸς ἀνθέλης νὰ ταξιδέψῃς αὐτὴ τὴ στιγμὴ γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο, ἐπου θὰ δρῆς τοὺς προγόνους σου!

Ο Γιώργος δὲν ἀντιστέκεται. Καταλαβαίνει δτὶ τὸ πιστόλι ἔκεινο, ποὺ εἶναι πάντας καρφωμένο στὴν πλάστη του, δὲν ἀστειεύεται. Αφήνει λοιπὸν νὰ τὸν σπρώξουν κήπο.

πρὸς τὴν είσοδο τοῦ κτιρίου.

Μπαίνουν στὸ σπίτι ἀπὸ μιὰ πόρτα μὲ μιὰ κάμαρα, ὅπου στέκεται ἔνας ἀγριωπὸς φρουρός, διασχίζουν ἕνα προθάλαμο στολισμένο μὲ Ἰνδικὰ ἀγάλματα καὶ ἄλλα ἔργα τέχνης, ἀνεβαίνουν μιὰ σκάλα καὶ σταματοῦν σὲ μιὰ πόρτα ἀπὸ σκαλιστὸ ξύλο, ἐπου ἐπιδέξιοι τεχνίτες ἔχουν ἔγχαράζει κοσμήματα ἀπὸ χρυσάφι καὶ ἀσήμι.

Χτυποῦν στὴν πάρτα αὐτὴ τὴν ἀνοίγουν καὶ μπαίνουν σ' ἔνα μεγάλο δωμάτιο, ὅπου ἡ πολυτέλεια κάνει τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ νὰ θαιμπωθοῦν. Τὸ πάτωμα εἶναι στρωμένο μὲ χαλιά ποὺ τὸ καθένα τους ἀρίζει μιὰ περιοστία. Τὰ ἔπιπλα εἶναι ἀπὸ σπάνιο σκαλιστὸ ξύλο, ἀπὸ χρυσάφι, ἀσήμι καὶ πολύτιμα πετράδια. Στοὺς τοίχους κρέμονται ὄλλα ἔργα τέχνης καὶ στὸ κέντρο τοῦ δωματίου εἶναι στημένος ἔνας θρόνος, ποὺ θὰ ἔκανε νὰ ζηλέψουν ἀκόμη καὶ βασιλιάδες!

Στὸ θρόνο αὐτὸς εἶναι καθισμένος ἔνας Ἰνδὸς μὲ μεταξωτὰ ρούχα κεντημένα μὲ χρυσάφι. Στὸ κεφάλι του ἔχει ἔνα σαρίκι μ' ἔνα τεράστιο ρουμπίνι κάκκινο σὰν αἱ μα. Τὸ πρόσωπό του εἶναι σγύριο καὶ τὰ μάτια του πετοῦν σπίλες μανίας.

— 'Αφέντη, τοῦ λέει δὲν ἀστειεύεται τὸν Γιώργο, πιάσαμε αὐτὸς τὸ παιδί μέσσα στὸν λοιπὸν κήπο. Θέλεις νὰ τὸ ἔξετάσης

τώρα νὰ τὸ ρίξουμε μέσα στὸ ὑπόγειο, δπου ρίξαμε τὸ φακίρη μὲ τὸ τσουβάλι;

— Νά τὸν ρίξετε μέσα στὸ ὑπόγειο, μὰ θὰ τοῦ κάνω πρώτα μερικὲς ἐρωτήσεις λέει ὁ Ἰνδός μὲ τὰ μεταξωτὰ ρούχα. Ποιός εἰσαι καὶ τὶ γύρευες μέσα στὸν κῆπο μου;

‘Ο Γιώργος παίρνει μισοκακόμοιρο ὄφος.

— Αφέντη μου, πεινόύσσα καὶ πήδησα μέσα στὸν κῆπο γιὰ νὰ βρῶ κανένα φρούτο! λέει χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι του. Συγχώρεσέ με καὶ ἄφησέ με νὰ φύγω!

‘Ο Ἰνδός τὸν κυττάζει διαπεραστικά.

— Δὲν εἰσαι Ἰνδός!, τοῦ λέει μὲ ἄγρια φωνὴ. Καὶ εἶναι ψέμα αὐτὸ ποὺ λέι! Δὲν ἥρθες ἔδω γιὰ νὰ κλέψῃ φρούτα! Πέες μου γιατὶ ἥρθες;

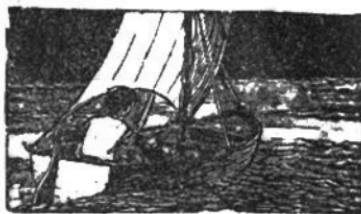
Σωπαίνει γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ προσθέτει:

— Τὸ πρόσωπό σου κάπι μου θυμίζει! Κάπου σὲ ἔχω ξαναδῆ, μὰ δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ ποὺ... “Έχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἰσαι κατάσκοπος. Δὲ θὰ τὸν ρίξετε στὸ ὑπόγειο μὲ τὸν φακίρη. Θὰ τὸν σκοτώσετε καὶ θὰ τὸν πετάξετε στὸ πηγάδι ποὺ βγάζει στὸν ποταμό! Εἶναι προτιμότερο νὰ ἀπαλλαγῶ τώρα ἀπὸ αὐτὸν παρὰ νὰ ἔχω ίστορίες μαζί του σὲ λίγο!”

Οι δυὸ Ἰνδοὶ τὸν βγάζουν ἀπὸ τὸ πολυτελές δωμάτιο σέρνοντάς τον, κατεβαίνουν

μαζί του μιὰ σκάλα ώς τὸ Ισόγειο καὶ ἔπειτα κατεβαίνουν μιὰν ἄλλη σκάλα. Φτάνουν σ’ ἓνα ὑπόγειο διάδρομο μὲ κάμαρες καὶ σταματοῦν κοντά στὸ στόμιο ἐνὸς μεγάλου πηγαδιού.

— Τώρα, θὰ πεθάνης, κα τάσκοπε!, λέει ὁ ἔνας ἀπὸ τοὺς Ἰνδούς.

Τὸ... γουρουνόπουλο

ΤΟΝ ΑΦΗΝΟΥΝ καὶ τραβοῦν τὰ γιαταγάνια τους. ‘Ο Γιώργος, ποὺ διατηρεῖ ὅλη τὴν ἡραμία του, ἀντιδρᾶ μὲ γρηγοράδα κεραυνοῦ καὶ ἀκριβεία μηματῆς. Κάνει ἔνα πλάγιο βῆμα καὶ ἀρπάζει τὸ ωπλισμένο χέρι τοῦ ἐνὸς ἀντιπάλου του. Τὸ στρίβει καὶ τὸ σπαθί ξεφεύγει ἀπὸ τὰ δάκτυλά του καὶ βρούταει χάρια. Ἐπειτα, ἐνῶ ὁ ἄλλος Ἰνδός τραβάει ἔνα πιστόλι ἀπὸ μιὰ τσέπη του, ἐφαρμόζει στὸν πρώτο μιὰ λαβῆ, ποὺ κάνει τὸ σῶμα του νὰ χάσῃ τὴν ἐπισφή του μὲ τὸ ἔδαφος, νὰ ταξιδέψῃ στὸν ἀέρα καὶ νὰ πάγι νὰ πέσῃ πάνω στὸν ὄλαρο Ἰνδό, τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τὸ πιστόλι τοῦ τελευταίου ἐκπυρσοκρότει!

χτυπημένος άπό τή σφαίρα τού συντρόφου του, ο πρώτος 'Ινδός πέφτει γεκρός. 'Ο άλλος χάνει τήν ίσορροπία του καὶ σωριάζεται χάμω, κάτω άπό τό βάρος τού κορμιού τού συμπατριώτου του. Δὲν προλαβαίνει νὰ αντιδρά ση καὶ νὰ πυροβολήσῃ γιὰ δεύτερη φορά. 'Ο Γιώργος βρίσκεται κοντά του μ' ένα πήδημα κλωτσάει τό χέρι του που κρατάει τό πιστόλι καὶ στέλνει τό όπλο νὰ πέσῃ μέσα στὸ πηγάδι.

'Ο 'Ινδός δοκιμάζει νὰ ἀντισταθῆ, μά, ο Γιώργος πιὸ γρήγορος ἀρπάζει άπό χάμω τό σπαθί τού πρώτου καὶ δοκιμάζει τήν αίχμην του στὸ στήθος τού πεσμένου ἀντιπάλου του, λέγοντας:

— 'Ετοιμάσου νὰ πεθάνης!

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου γε μίζει τρόμο καὶ τὰ χείλη του τραυμίζουν:

— Μή! Δέν...

— 'Αγαπᾶς τή ζωὴ λοιπόν, ξ; κάνει ο Γιώργος. Μπορεῖς νὰ τή γλυτώσης. 'Υπάρχει ένας τρόπος...

— Ποιός τρόπος; ρωτάει ο 'Ινδός.

— Νὰ ἀπαντήσης σὲ μερικές ερωτήσεις μου. Τότε μόνο θὰ δεχτῶ νὰ σοῦ χαρίσω τή ζωή.

— Τί ερωτήσεις;

— Πρώτα θέλω νὰ μάθω ποιὸς είναι ο ἄρχοντας στὸν ὅποιο μὲ ὡδηγήσεις μὲ τὸν σύντροφό σου.

— Είναι ο Ταχόρ Ραμπιτρά, ο μαχαραγιάς τού Νι-

μαζέ!

— Ω!, κάνει ο Γιώργος. Γ'ολὺ καλά. Καὶ ποῦ ἔχετε φυλακίσει τὸ φακίρη που ἐπιασαν;

— Στήν ύπόγεια φυλακὴ τοῦ σπιτιοῦ!

— Πώς μπορῶ νὰ φτάσω ὡς ἔκει;

— Θὰ ἀνεβῆς πάλι τὴ σκάλας καὶ θὰ ἀνοίξῃς τὴν πρώτη πόρτα, δεξιά. 'Απὸ εκεῖ ἀρχίζει μιὰ σκάλα, ποὺ καταλήγει στὴ φυλακή.

'Ο Γιώργος δὲν κάνει ἄλλες ἐρωτήσεις. Δὲ θέλει νὰ καταλάβουν ὅτι ἔχει μαντέψει τὸ μυστικὸ τού μαχαραγιάς γιὰ τού Νιμαζέ, ὅτι δηλαδὴ έρει πὼς αὐτὸς είναι ο 'Ινδός Χίτλερ. Τραβάει ἀπότομα πίσω τὸ σπαθί του, τὸ πιάνει άπὸ τὴν ἄκρη τῆς λεπίδας του καὶ χτυπάει μὲ τὴ λαβὴ τὸν 'Ινδὸ στὸ κεφάλι. 'Ο ἀνθρωπὸς τού μαχαραγιάς ἀφίνει ένα βογγητὸ καὶ μένει ἀκίνητος, μὲ τὶς αἰσθήσεις του χαμένες.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα σκύβει καὶ ψάχνει γοργὰ τὶς τσέπει του. Δέ βρίσκει καμμιά ταυτότητα, ἀνακαλύπτει ὄμιως ένα χαρτάκι, ὅπου είναι χαραγμένες μὲ λατινικοὺς χαρακτῆρες οἱ λέξεις: «Συντηρήσις μὲ Γουίστον. Κέντρον Ήλιος, 17-5:23.30»

Τὸ 'Ελληνόποιλο ἀποτυπώνει στὴ μνήμη του τή φράσι αὐτὴ κι' ἐπέιτα, ώπλισμένο μὲ τὸ σπαθί τοῦ 'Ινδοῦ, ἀνεβαίνει τὴ σκάλα. Δὲν ἀκούει τίποτε μέσα στὸ σπίτι, σημάδι δτι ο πυροβολισμὸς

Οι αγθρωποί του Ίνδου Χίτλερ πέφτουν στήν παγίδα!

δὲν είχε γίνει άντιληπτός. Φτάνει στὸ κεφαλόσκαλο, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ προβάλλει τὸ κεφάλι του στὸ διάδρομο. Είναι ἔρημος.

Κινεῖται τότε μὲν γρηγορά δα. Βγαίνει στὸ διάδρομο, πλησιάζει στὴν πρώτη πόρτα δεξιὰ καὶ τὴν ἀνοίγει. Μιὰ σκάλα ἀρχίζει καὶ ὅδηγει τρός τὰ κάτω. Τὴν κατεβαίνει μὲν χίλιες προφυλάξεις, σφίγγοντας τὴν λαβὴν τοῦ σπαθιοῦ μέσα στὴν παλάμη μου.

Σταματάει σ' ἓνα μικρὸ χῶλ, μπροστὰ σὲ μιὰ κλειστὴ πόρτα. Τὴν σπρώχνει καὶ αὐτὴ ὑποχωρεῖ. Μπροστά του ἀνοίγεται ἓνα μεγάλο ὑπόγειο, ὅπου είναι σωριασμένα παλιὰ ἔπιπλα. Στὸ κέντρο του, ἔνα σακκί είναι ἀκουμπισμένο χάμων. Καὶ τὸ σακκὶ αὐτό.. ροχαλίζει! Ροχαλίζει κάνοντας ἔνα θόρυβο ποὺ θυμίζει κάρο γεμάτο παλιοσίδερα, ποὺ κυλάει πάνω σὲ χαλασμένο δρόμο!

'Ο Γιώργος καταλαβαίνει. Μέσα στὸ σακκὶ αὐτὸ είναι ὁ Σπίθας! Οἱ Ἰνδοὶ τὸν ἔριξαν μὲν τὸ σακκὶ μέσα στὸ ὑπόγειο καὶ ὁ Σπίθας ἀποκοιμήθηκε!

— Μανούλα μου!, κάνει μιὰ βραχήν φωνὴ μέσα ἀπὸ τὸ τσουβάλι. Μακρὰ τὰ χεριά ἀπὸ τὸ ψητὸ γουρουνόπουλο! Είναι δικό μου! Μανούλα μου! Πόσο νόστιμο εἶναι αὐτὸ τὸ κρέας!

'Η φωνὴ σωπαίνει καὶ τὸ ροχαλητὸ ξαναρχίζει. 'Ο Γιώργος χαμογελάει, καὶ κάνει ἔνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος του σακκιού, δταν μιὰ φωνὴ πί-

σω του τὸν κάνει νὰ μαρμαρώσῃ.

— 'Ασάλευτος καὶ μὲ τὰ χέρια ψηλά! 'Αιμέσως! Πέταξε τὸ σπαθί χάιμω!

'Υπακούει. Σηκώνει τὰ χέρια του, κυττάζοντας πάνω ἀπὸ τὸν ὄμο του πίσω του. "Ενας ἄλλος Ἰνδὸς στέκεται ἐκεὶ μ' ἔνα πιστόλι στὸ χέρι. "Έχει προβάλλει πίσω ἀπὸ κάτι σπασμένα ἔπιπλα, ὅπου σίγουρα τὸ εἶχε ρίξει στὸν ὑπνο, φρουρώντας τὸ Σπίθα.

— Πώς βρέθηκες ἐσὺ ἔδω μέσα; ρωτάει ὁ Ἰνδός.

— Μ' ἔφεραν, λέει ὁ Γιώργος κάνοντας πάλι τὸ χαζό. Δὲν ἥρθα μόνος μου! Μὲ στειλάνε νὰ σου κρατήσω συντροφιά!

'Ο Ἰνδὸς τὸν κυττάζει λοξά.

— "Ελα κοντά, λέει, Θέλω νὰ δῶ ἂν ἔχης κανένα ἄλλο ὅπλο ἐπάνω σου!

'Ο Γιώργος πλησιάζει, ἔχοντας τὸ ἴδιο χαζὸ ὑφος στὸ πρόσωπό του. 'Ο Ἰνδὸς κρατώντας πάντα τὸ πιστόλι ἀπλώνει τὸ ἐλεύθερο χέρι του γιὰ νὰ ψάξῃ τὸ πασιδί. Δὲν πρωλαβαίνει νὰ καταλάβῃ καλὰ- καλὰ τί συνέβη μὰ τὴν ἐπόμενη στιγμὴ τὸ πιστόλι, κάνει φτερὰ ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ βρίσκεται μέσα στὴ φούχτα τοῦ Γιώργου!

— Καὶ τώρα..., λέει τὸ Παιδί - Φάντασμα.

Μὰ δὲν πρωλαβαίνει νὰ ἀποτελείωσῃ τὴ φράσι του. Μὲ τὴ σειρά του, δακιμάζει μιὰ ἀπροσδόκητη καὶ δυσάρεστη ἕκπληξη. Τὸ ἔνα χέρι του Ἰνδοῦ, μὲ τὴν παλάμη τεντωμένη σὰν σπαθί, τὸν

χτυπάει στὸν καρπὸ τοῦ χειροῦ ποὺ κρατάει τὸ πιστόλι. Τὸ ἄλλο χέρι του τινάζεται ταυτόχρονα πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ προσγειώνεται πάνω στὸ σαγόνι τοῦ παιδιοῦ μὲ τόση δύναμι, ὡστε τὸ στέλνει νὰ κυλιστῇ χάμω στὴν ἄλλη ἀκρη τοῦ ὑπογείου. 'Ο Γιώργος σκοντάφτει πάνω στὸ σακκί, ὃπου εἶναι κλεισμένος ὁ Σπίθας, καὶ κάνει μιὰ κωμαγὴ πόνου καὶ θυμοῦ νὰ ἔπειταχτῇ ἀπὸ ἕκει μέσα!

— Μανούλα μου! Μὲ σκοτώνουν γιὰ νὰ μού πάρουν τὸ φητὸ γουρουνόπουλο!

Τὸ παράπονο
τοῦ Σπίθα

O ΙΝΔΟΣ σκύβει, ἀφράζει τὸ πιστόλι καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος τοῦ πεισμένου παιδιοῦ. Σταματάει δίπλα του καὶ χαυηλώνει τὴν κάνη τοῦ ὅπλου πρὸς τὸ μέρος του.

Μὰ τὸ Παιδί - Φάντασμα δὲν εἶναι εύκολος ἀντίπαλος. 'Απλώνει τὸ ἀριστερό του πόδι καὶ μὲ τὴ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ του γατζώνει τὸ δεξιὸ πόδι τοῦ ἀντίπαλου του πίσω ἀπὸ τὴ φτέρνα. Ταυτό

χρονα, λυγίζει τὸ δεξιὸ πόδι του καὶ κλωτσάει τὸ ἴδιο πόδι τοῦ Ινδοῦ πάνω στὸ γόνατο.

Τὸ χτύπημα αὐτὸ εἰναι ἔνα, ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα καὶ πιὸ ἀποτεσματικὰ κόλπα τῆς ιατρωνικῆς πάλης. 'Ο Ινδός, πρὶν προλάβῃ νὰ πυροβολήσῃ, τινάζεται πρὸς τὰ πίσω καὶ πέφτει βαρειά στὸ πάτωμα, παρατῶντας τὸ πιστόλι.

'Ο Γιώργος ἀνασηκώνεται καὶ ρίχνεται πάνω του. Μιὰ τρομερὴ πάλη ἐπακολουθεῖ. Οἱ δύο ἀντίπαλοι κυλιούνται στὸ πάτωμα τοῦ ὑπογείου ἀντσιλλάσσοντας δυνατὰ χτυπήματα ποὺ τοὺς κάνουν νὰ ξεφωνίζουν ἀπὸ τὸν πόνο. Ξαφνικά, τὸ κεφάλι τοῦ Γιώργου χτυπάει στὴ γωνία ἐνὸς σπάσμένου ἐπίπλου καὶ τὸ παιδί μένει ἀκίνητο, ζαλισμένο, μὲ τὶς αἰσθήσεις του μισοχαμένες.

'Ο Ινδός δὲ χάνει τὴν εὔκαιρία. 'Αρπάζει ἀπὸ χάμω τὸ σπαθί, τὸ σηκώνει ψηλά καὶ ἔτοιμάζεται νὰ τὸ κατεβάσῃ πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Γιώργου!

Τὴν ἵδια στιγμή, κάτι βαρὺ καὶ σκληρὸ σάν σφυρὶ τὸν χτυπάει στὸ σθέρκο, στὴ δάση τοῦ κρανίου καὶ τὸν ρίχνει ἀναίσθητο δίπλα στὸ Παιδί—Φάντασμα. Μιὰ φωνὴ λέει:

— Μανούλα μου! Νὰ γιὰ νὰ δῆς τί θὰ πῆ Σπίθας! 'Ηρθες νὰ μού πάρης τὸ ωραίο ψητὸ γουρουνόπουλο ποὺ ἔτρωγα στὸ δνειρό μου

καὶ νὰ μὲ κάνης ἔτσι νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πεῖνα!

Εἶναι πραγματικὰ ὁ Σπίθας. Τὸ καθυστερημένο στὸ μυαλὸ παιδὶ, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸν ἀπήγαγαν τὸν ἔφεραν στὸ ὑπόγειο, ἔχασε νὰ ἀνοίξῃ τὸ σακκὶ μὲ τὸ μαχαίρι ποὺ ἐίχε κρυμμένο ἐπάνω του! Προτίμησε νὰ τὸ ρίξῃ στὸν ὕπνο, ζαλισμένος καθὼς ἦταν ἀπὸ τὸ κουνημα ποὺ τοῦ ἔκαναν οἱ Ἰνδοὶ κουβαλῶντας τον! Καὶ τώρα, ὅταν ὁ Γιώργος σκόνταψε ἐπάνω του καὶ τὸν ἔπυνησε, τὸ ἀδιάκοπτα πεινασμένο παιδί, νομίζοντας ὅτι ἥρθαν νὰ τού πάρουν τὸ φητὸ γουρουνόπουλο ποὺ ἔβλεπε στὸ δινειρό του, ἀνοίξε τὸ σακκὶ καὶ δυῆ κέ ἔξω, μιὰ στιγμὴ πρὶν ὁ φίλος του Γιώργος ταξιδέψῃ γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο!

“Οταν τὸ σύνυφο τῆς ζαλάδας ποὺ τὸν τυλίγει διαλύεται, ὁ Γιώργος κυττάζει γύρω του καὶ βλέπει τὸν Ἰνδὸν ἵστηλωμένο χάμω, ἀνασθῆτο. Καὶ βλέπει πιὸ πέρα τὸ Σπίθα νὰ κλαίῃ γοερά!

— Τί ἔπαθες, Σπίθα; ρωτάει παραξενεμένος.

— Τὸ γουρουνόπουλό μου!, βογγάει τὸ παιδὶ. ᾧ ξασσα τὸ γουρουνόπουλό μου! Μανιούλα μου!

— Ποιό γουρουνόπουλο;

— Έκείνῳ ποὺ ἔτρωγα στὸ δινειρό μου! Ἀχ, ἀτιμε ‘Ινδέ, τί μοῦ ἔκανες! Τώρα, καὶ νὰ ξανακοιμηθῶ, θὰ τὸ ξαναβρῶ τὸ γουρουνόπουλό μου; Καὶ ἦταν τόσο νόστιμος!

— “Ελα, Σπίθα!, λέει διώργος ποὺ λυπᾶται βαθειά τὸ παιδὶ μὲ τὴν ἀγιάτρευτη πεῖνα. Θὰ σοῦ ἀγοράσω ἔνα ἀληθινὸ ψηπὸ γουρουνόπουλο! Πάμε!

Παίρνει ἀπὸ χάμω τὸ πιστόλι τοῦ Ἰνδοῦ καὶ ἀνεβαίνει μαζὶ μὲ τὸ Σπίθα τὴ σκάλα. ‘Ο διάδρομος είναι πάντα ἀδειος. Τὸν διασχίζουν γοργὰ καὶ ἀθόρυβα πρὸς τὸ πισσό μέρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ δυγαίνουν στὸν κῆπο χωρὶς νὰ συναντήσουν κανένα. Γλυστροῦ ἀνάμεσα στὰ δέντρα φιάνουν στὸ μέρος ὅπου κρέμεται τὸ σκοινὶ τοῦ Γιώργου, σκαρφαλώνουν στὸν τοῖχο καὶ πηδοῦν ἔξω.

Οἱ φίλοι τους, ποὺ τοὺς περιμένουν μὲ ὀγωνία μέσα στὸ σκοτάδι, τοὺς ὑποδέχονται μὲ κραυγές χαρᾶς.

— Πάμε νὰ τηλεφωνήσουμε στὸν ὑπασπιστὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου!, λέει διώργος. “Ισως προλάβουν νὰ πιάσουν τοὺς φίλους μας μέσα στὸ σπίτι αὐτό, πρὶν αὐτοὶ βροῦν τὸν καιρὸ νὰ φύγουν.

* * *

Λίγη ὥρα ἀργότερα ὅμως, στὸ ξενοδοχεῖο δύου μένει μὲ τοὺς φίλους του, Γιώργος παίρνει ἔνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸν ὑπασπιστὴ τοῦ ἀρχιστράτηγου:

— Παιδὶ - Φάντασμα, δὲν κάναμε τίποτε! Πήγαμε στὸ σπίτι ποὺ μᾶς ὑπέδειξες, ἀλλὰ τὰ πουλιά είχαν πετάξει! Δὲν βρήκαμε κανένα έ-

κεί! Φαίνεται ότι κατάλαβαν τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχαν μετὰ τὴν ἀπόδρασί σας καὶ ἐφυγαν!

— Μά, λέει δι Γιώργος, δέν ἔχετε παρὰ νὰ ψάξετε νὰ βρή τε τὸ μαχαραγιᾶ τοῦ Νιμαζέ. Ταχόρ Ραμπιτρά!

— Δέν εἶναι καὶ τόσο εὔκαλο αὐτό! 'Ο Ταχόρ Ραμπιτρά εἶναι πολὺ πλουσιος καὶ πολὺ ισχυρός καὶ ἔχει ἀσφαλῶς χίλια δυὸς κρησφύγετα μέσα στὴν Καλκούτα. Βέβαια, θὰ μπορούσαμε νὰ πάμε νὰ κατάσχουμε τὴν περιουσία του στὸ Νιμαζέ. "Αν δύμας κάνουμε κάτι τέτοιο, δλόκληρος δι ινδικὸς λαός θὰ στραφῇ ἐναντίον μας, κατηγορώντας μας ότι θέλουμε νὰ καταργήσουμε ἐντελῶς τὴν ἀνεξαρτησία τῶν 'Ινδιών! Πάντως, εἶναι κάτι κι' αὐτὸ ποὺ μαθαμε χάρις σὲ σένα: δι τὴν δηλαδὴ δι μαχαραγιᾶς Ταχόρ Ραμπιτρά εἶναι δι περίφη μος καὶ μυστηριώδης 'Ινδος Χίτλερ!

— Καλά, λέει δι Γιώργος ποὺ θυμάται τὸ μήνυμα ποὺ εἶχε διαβάσει στὸ χαρτάκι ἐκεῖνο μέσα στὴν τσέπη τοῦ 'Ινδοῦ. Μπαρεῖς τώρα νὰ μοῦ πῆς ποὺ εἶναι ἔνα κέντρο ποὺ λέγεται «'Ηλιος»;

— Βεβαίως! Βρίσκεται σ' ἔναν ἀπὸ τοὺς πιὸ κεντρικοὺς δρόμους τῆς Καλκούτας, στὴν ὁδὸ 'Ελισάβετ. Γιατί;

— "Έχω κάποιο ραντεβοῦ ἐκεῖ ἀπόψε. Σήμερα δὲν ἔχουμε 17 τοῦ μηνός;

— Ναι. Δὲν καταλαβαίνω δύμας...

— Θὰ καταλάβῃς ἀργότερα, ὅταν σοῦ ἔξηγήσω. Τώρα, θέλω ἀπὸ σένα νὰ εἰσαι διαρκῶς στὸ τηλέφωνο, γιατί μπορεῖ νὰ χρειαστῶ τὴ δούλειά σου...

Κέντρον δι «'Ηλιος»

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ξαναφέρνει στὸ νοῦ του τὸ μήνυμα τοῦ 'Ινδοῦ: «Συναντησίς μὲ Γουίστον. Κέντρον 'Ηλιος. 17-5: 23. 30».

Αὐτὸ σίγουρα σημαίνει: Θὰ συναντηθῆς μὲ τὸν Γουίστον στὶς 17 Μαΐου, ὥρα ἑντεκα καὶ μισὴ τὸ βράδυ.

(Κάθεται σ' ἔνα τραπέζι, μπροστά σ' ἔναν καθρέφτη, καὶ ἀρχίζει νὰ δουλεύῃ μὲ κραγιόνια. Τὸ πρόσωπό του ἀλλάζει σιγά—σιγά ὄψι καὶ παίρνει χαρακτηριστικὰ 'Ινδοῦ. 'Ενὸς νεαροῦ 'Ινδοῦ, δηπως τόσοι ἄλλοι ποὺ διασχίζουν κάθε μέρα τοὺς δρόμους τῆς Καλκούτας. Τώρα, ντύνεται μὲ ρούχα 'Ινδοῦ. Εἶναι ἀγνώστος. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μαντέψῃ δι τὸ νέος αὐτὸς δὲν εἶναι 'Ινδος καὶ μάλιστα δι τὸ εἶναι τὸ θρυλικὸ

Παιδί—Φάντασμα, τὸ ἡρωϊκὸν Ἐλληνόπουλο ποὺ ἔχει ἀφιερώσει τὴν ζωὴν του στὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν ἔχθρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ελευθέρου κόσμου!

— Περιμένετέ με, ἔδω, λέει στοὺς φίλους του. Δὲ θ' ἀργήσω...

Καὶ πρὶν ἡ Κατερίνα προλάβη νὰ φέρῃ ἀντιρρήσεις, βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Παίρνει ἔνα ταξί καὶ λίγη ὥρα ἀργότερα σταματάει μπροστά σ' ἕνα κέντρο, ποὺ ἔχει μιὰ μεγάλη ἐπιγραφή: «Ο Ἡλίος».

Μπαίνει μέσα σὲ μιὰ μεγάλη αίθουσα, ποὺ μοιάζει μὲ τὰ μπάρα τῆς Εύρωπης. «Ολοὶ σχεδὸν ἔκει μέσα εἰναι· Ἰνδοί, ἔκτὸς ἀπὸ δύο Ἀγγλούς ἀξιωματικούς ποὺ πίνουν οὐσίκυ καθισμένοι σὲ μιὰ γωνιά.

Ο Γιώργος στέκεται δριος κοντά στὸν μπάγκο, ρίχνει μιὰ ματιά στὸ ρολοϊ του καὶ ψάχνει γύρω τὴν αίθουσα μὲ τὸ βλέμμα. Δὲν βλέπει τὸν Ἰνδὸν ἔκεινο ποὺ εἶχε ρίξει ἀναστόθη στὰ υπόγεια τοῦ σπιτιοῦ τοῦ μαχαραγιᾶ τοῦ Νιμαζέ.

Παρασχύγεινει ἔνα ἴνδικο πότο καὶ περιμένει. Ξαφνικώτα μάτια του λάμπουν. Στὴν εἴσοδο τοῦ κέντρου ἔχει κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἔνας Ἰνδός. Εἶναι ἔκεινος ποὺ περιμένει νὰ δη. Ό φρουρὸς τοῦ μαχαραγιᾶ τοῦ Νιμαζέ!

Μπαίνει, ρίχνει μιὰ ματιά γύρω καὶ κατευθύνεται γραμμή πρὸς τὸ τραπέζι ποὺ

“Ολα τὰ παιδιά
διαβάζουν

ΜΙΚΡΟ

TAPZAN

κάθονται οἱ δυὸς Ἀγγλοι ἀξιωματικοί. Ὑποκλίνεται μπροστά τους καὶ αὐτοὶ τὸν προσκαλούν νὰ καθηστῇ.

Ἐνας τραπεζάκι κοντά τους εἶναι ἄδειο. Ο Γιώργος, χωρὶς νὰ χάσῃ, οὔτε στιγμή, προχωρεῖ πρὸς τὰ ἔκει μὲ τὸ πιοτήρι του στὸ χέρι, τρεκλίζοντας σὰν μεθυσμένος.

Κάθεται στὸ τραπέζι, ἀδειάζει μονομάχα τὸ πιοτήρι, ἀκουμπάει τὸ κεφάλι του στὸ τραπέζι καὶ ὑποκρίνεται τὸν κοιμισμένο. Τὸ αὐτὸν δῆμαρος εἶναι στημένο καὶ μέσα ἀπὸ τὰ μισόκλειστα βλέφαρά του διακρίνει τὶς κινήσεις τῶν Ἀγγλων καὶ τοῦ Ἰνδοῦ.

— Αύτὴ τὴν φορά, λέει ὁ δῆμαρος, πρόκειται γιὰ πολὺ μεγάλη δουλειά. Όπως ἔμαθα, δὲ ἀρχιστράτηγος τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων τῶν Ἰνδιῶν ἔχει ἔρθει στὴν Καλκούτα. Ξέρω ἐπίσης δτι: θὰ προσκληθῇ σὲ γεύμα ἀπὸ τὸν φίλο τῶν Συμμάχων μαχαραγιᾶ τῆς Καπούρταλας, αύριο τὸ βράδυ. Πές λοιπὸν στὸν κύριο

σου δτι ή εύκαιρια είναι μοναδική για νά τὸν πιάσουμε σίχιμαλωτο..

Η φωνή του είναι πολὺ χαμηλή και κανένας άλλος έκτος από τὸ Έλληνόπουλο, μὲ τὰ γυμνασμένα αὐτιά, δέθα μπορούσε νά ἀκούσῃ τὰ λόγια του.

— Ταυτόχρονα, θὰ μπορούσαις νά κάνουμε ἔναν ἀντιπεριστασμό, χτυπών τας τούς Συμμάχους σ' ἔνα ἄλλο σημείο. Καὶ σὰν τέτοιο σημείο προτείνω τὸν βόρειο οἰδηροδρομικὸ σταθμό. Είναι ἔνας περίφημος κόμβος συγκοινωνιῶν και, σὺν τὸν καταστρέψουμε, οἱ Σύμμαχοι δὲ θὰ μποροῦν νά στέλνουν ἐνι σχύσεις στὴν περιοχὴ αὐτῆς. — Ετοί, ή ἔξεγερσις ποὺ σχεδιάζουμε μπορεῖ νά γίνη, μὲ μεγάλες ἐλπίδες ἐπιτυχίας. — Αν αὔριο τὰ δράδυ καταστρέψουμε τὸ σταθμὸ καὶ πιάσουμε τὸν ἀρχιστράτηγο, μποροῦμε νά ἔξαποβύσουμε τὴν ἐπανάστασι μεθαύριο! Γιές ἐπίσης στὸν κύριο σου δτι περιμένω μήνυμά του γιά νά τεθῶ ἐπικεφαλῆς τῆς ἐπαναστάσεως ως στρατιωτικὸς ἀρχηγός της!

— Θὰ τὰ διαβιθάσω ὅλα αὐτὰ στὸν κύριο μου. Λέει ὁ Ἰνδός, καὶ θὰ πάρετε τὴν ἀπάντησι τηλεφωνικῶς. Περιμένετε τὸ τηλεφώνημά του αὔριο τὸ πρωΐ στὶς δκτὼ ἀκριβῶς. Καληνύχτα.

— Καληνύχτα!

‘Ο Ἰνδός σηκώνεται καὶ ἀπομακρύνεται. Βγαίνει ἀπὸ τὴν αἴθουσα. — Ενα λεπτό ἀρ-

γότερα, οἱ δυὸς “Αγγλοι στη κώνονται κι' αὐτοὶ καὶ βγαίνει νουν. Ξοπίσω τους, βγαίνει καὶ ὁ «μεθυσμένος Ἰνδός», τὸ Παιδί — Φάντασμα. Τους παρακολουθεῖ μέσα στοὺς στενοὺς κακοφωτισμένους δρόμους τῆς πόλεως, ως ἔνα σπίτι, ὅπου μένουν. — Επειτα, ἀπό ἔνα κοντινὸ τηλεφωνικὸ θάλαμο, παίρνει στὸ τηλέφωνο, τὸν ὑπασπιστὴ τοῦ ἀρχιστράτηγου.

— Εδώ τὸ Παιδί — Φάντασμα, λέει. — Εχω μιὰ συνταρακτικὴ εἰδησι. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἰνδοῦ Χίτλερ πρόκειται νά ἀπαγάγουν τὸν ἀρχιστράτηγο!

Μιὰ κραυγὴ ἀντηχεὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

— Νὰ ἀπαγάγουν τὸν ἀρχιστράτηγο! Θεέ μου! Μιλᾶς σοθαρά, Παιδί — Φάντασμα;

— Πολὺ σοθαρά! Καὶ κάτι: ἄλλο.. — Ενας δικός σας ἀξιωματικὸς συνεργάζεται στενῷ μὲ τὸν μαχαραγιά τοῦ Νίμαζέ καὶ προετοιμάζει μιὰ ἐπανάστασι ἐναντίον τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων! — Ερχομαι ἐκεὶ ἀμέσως τώρα γιὰ νά σου ἐδηγήσω μὲ λεπτομέρειες τί ὀκριβῶς συμβαίνει. Πέξ μου ἔμως προηγουμένως: είναι δυνατόν νὰ τεθῇ ἔνα τηλέφωνο ὑπὸ παρακολούθησιν;

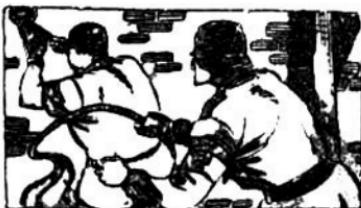
— Βεβαίως. Γιὰ ποιὸ τηλέφωνο πρόκειται;

— Θὰ σου ἔξηγήσω. Καὶ κάπτι ὀκόμη. Τί ἀνάστημα ξέχει ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν Ἰνδιῶν;

— Μέτριο άνάστημα, λιγνός! Δὲν καταλαβαίνω ὅμως...

— Θὰ καταλάβης σὲ λίγο.

“Οταν, μιὰ ὥρα ἀργότερα, τὸ Παιδί—Φάντασμα βγαίνη ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ὑπασπιστοῦ, τρίβει τὰ χέρια του ἀπὸ ἵκανοποίησι. Ολαθά πᾶνε καλά. Τὸ σχέδιο του εἶναι ἀπὸ ἔκεινα ποὺ τόσες φορὲς ἔχουν πετεύχει στὴ ζωὴ τοῦ Γιώργου. Εἶναι βέβαια πολὺ τολμηρὸ καὶ ἐπικίνδυνο γιὰ τὸν ἴδιο, μὰ χωρὶς τόλμη καὶ χωρὶς κίνδυνο τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ πετεύῃ κανεὶς στὸν κόσμο αὐτοῦ...

‘Ο ἀρχιστράτηγος

ΤΟ ΜΕΓΑΡΟ τοῦ μαχαραγιά τῆς Καπουρτάλας, στὴν Καλκούτα, εἶναι γεμάτο κόσμο καὶ φῶτα. ‘Ανώτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ τῶν Συμμάχων, ἀνώτεροι ἀξιωματοῦχοι τοῦ Κράτους, μαχαραγιάδες καὶ ἄλλοι Ἰνδοὶ ἀρχοντες, ὡραιότατες γυναῖκες Εύρωπαίες καὶ Ἰνδές, κυκλοφοροῦν μέσα στὶς λαμπτρές αἴθουσες τοῦ μεγάρου, δῆπου δίνεται μιὰ δε-

ξίωσι πρὸς τιμὴν τοῦ ἀρχιστράτηγου τῶν Συμμαχικῶν Δυνάμεων τῶν Ἰνδιῶν. Ἀνάμεσα στὶς γυναῖκες αὐτὲς εἶναι καὶ μία μικρὴ Ἰνδὴ μὲ ὥραιότατο πράσωπο. Εἶναι ἡ Κατερίνα. Ἡ Ἐλληνοπούλα στέκεται σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἔξοδους τοῦ μεγάρου, κοντά στὴν πόρτα. Κοιτᾷ σὲ μιὰν ἄλλην πόρτα στέκονται δύο μικροὶ Ἰνδοί, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ὁ Διαβολάκος καὶ τὸ Ζουζούνι. “Οσο γιὰ τὸ Σπίθα, τὸ ὀδιάκοπα πεινασμένο παιδί ἔχει ἐγκατασταθῆ στὴν κουζίνα καὶ ἐπιβλέπει τὴν πίσω πόρτα. Φυσικά, δὲν ἀφήνει τὴν εύκαιρια μὰ πάντα χαμένη. Ή κουζίνα εἶναι γε μάτῃ διαλεκτοὺς μεζέδες, καὶ ὁ Σπίθας τρώει, τρώει, κάνοντας κυριολεκτικὰ βουτιές στὰ ταψιὰ καὶ στὶς πιατέλλες!

‘Ο ἴδιος ὁ ἀρχιστράτηγος εἶναι καθισμένος στὸ κέντρο τῆς μεγάλης αίθουσας μαζὶ μὲ τὸ μαχαραγιά τῆς Καπουρτάλας καὶ κουζεντιάζει ἥρεμα. Κοντά του στέκονται μερικοὶ ἄντρες μὲ πολιτικά, ποὺ εἶναι φανερὸ δῆτι ἀνήκουν στὴ μυστικὴ ἀστυνομία.

Ξαφνικά, μιὰ κραυγὴ ἀντηχεῖ:

— Μείνετε δῆλοι ἀκίνητοι! Διαφορετικά, ἡ αἴθουσα αὐτὴ θὰ μεταβληθῇ σὲ μακελλειό! ‘Ακίνητοι καὶ τὰ χέρια μακριὰ ἀπὸ τὰ ὅπλα!

Σὲ τέσσερις γωνιές τῆς αίθουσας, ἔχουν ἐμφανιστὴ τέσσερις ἄντρες. Στὰ χέρια τους κρατοῦν μεγάλες χειρο-

βοιμβίδες καὶ φαίνονται ἔτοιμοι νὰ τὶς πετάξουν πάνω στὸ πλήθος τῶν προσκεκλημένων τοῦ μαχαραγιᾶ!

Τέσσερις ὄλλοι προχωροῦ, πρὸς τὸ κέντρο τῆς αἴθουσας, πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀρχιστράτηγου. "Ενας ἀπὸ αὐτοὺς λέει:

— Κάθε ἀντίστασις εἶναι περιττὴ καὶ ἐπικίνδυνη. Καὶ νὰ μᾶς σκοτώσετε ἀκόμη, οἱ χειροβομβίδες θὰ σκάσουν καὶ θὰ σκοτώσουν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται ἐδῶ μέστα! Σᾶς συμβούλευνα νὰ μείνετε ἥσυχοι. Θὰ πάρουμε ἀπλῶς κάποιον μαζί μας καὶ θὰ φύγουμε χωρὶς

νὰ πειράξουμε κανέναν ἄλλο!

Φτάνει κοντὰ ιστὸν ἀρχιστράτηγο καὶ λέει:

— Στρατηγὲ Ιμου, ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε; Ἐλπίζω νὰ καταλαβαίνετε ὅτι δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ χαρίσετε τὸ θάνατο σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους!

Ο ἀρχιστράτηγος κουνάει τὸ κεφάλι του καὶ σηκωνεται.

— Κυρίες καὶ κύριοι! λέει. Μήν κινηθῆ κανένας! Αὐτὸς εἶναι παιάνης καὶ συγχρόνως διαταγῆ. Οι ἀνθρώποι αὐτοὶ δὲν ἔχουν νὰ κερδίσουν τίποτε μὲ τὸ νὰ

Τὸ Παιδί—Φάντασμα κινεῖται τότε σὰν τὸν κεραυνό.

Τὰ δυὸ παιδιὰ σκαρφαλώνουν γοργὰ στὸν τοῖχο...

μὲ αἷχμαλωτίσουν! Σᾶς ἀ-
κολουθῶν, κύριο!

Σηκώνεται καὶ προχωρεῖ
πρὸς τὸ βάθος τῆς αἴθουσας,
τριῶν οἱ ἀπαγωγεῖς του προ-
λάβουν νὰ τοῦ δείξουν τὸ
δρόμο πρὸς τὴν μπροστινὴ
ἔξοδο.

— Θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὴν
πίσω πόρτα, λέει. Δὲ θέλω
νὰ μὲ δῆ ὁ λαὸς ποὺ εἰναι ἔ-
ξω, σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.
Διασχίζει τὸ κτίριο, μὲ τοὺς
ἄλλους γύρω του, περνάει
ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ βγαίνει.

‘Ο Σπίθας σηκώνει τὸ κε-
φάλι του ἀπὸ τὸ φαγητό, τὸν
βλέπει καὶ μουρμουρίζει:

— Μανούλα μου!

Βγαίνει κι' αὐτὸς καὶ βλέ-
πει τοὺς ἀπαγωγεῖς νὰ χώ-
νουν τὸν ἀρχιστράτηγο σ' ἔ-
να αὐτοκίνητο καὶ νὰ μπαί-
νουν κι' οἱ ἕδιοι μέσα. Τὸ αὐ-
τοκίνητο ξεκινάει. Ο Σπίθας
παίρνει φόρα καὶ, μὲ τὸ κε-
φάλι σκυφτό, φτάνει τὸ αὐ-
τοκίνητο, πρὶν αὐτὸ ἀνα-
πτύξῃ ταχύτητα, πηδάει καὶ
θρονιάζεται στὴν πίσω σκά-
ρα του. Τὸ αὐτοκίνητο χάνε-
ται μέσα στὴ νύχτα.

Μέσα στὴν αἴθουσα, οἱ τέσ-
σερις ἄντρες μὲ τὶς χειροβού-
βιδες ἔξακολουθούν νὰ ἀπει-
λοῦν τὸ πλήθος τῶν προσκε-
κλημένων. Εἰναι φανερό δτι
προσπαθοῦν νὰ τοὺς κρατή-

σου έκει μέσα γιὰ νὰ δώσουν τὸν καιρὸ στὸ αὐτοκίνητο νὰ ἀπομακρυνθῇ. Δὲν ἔχουν ἀντιληφθῆ ὅμως ὅτι ἡ μικρὴ Ἰνδὴ καὶ τὰ δυὸ μικρὰ Ἰνδόπουλα ἔχουν βγῆ κρυφὰ ἀπὸ τὴν αἰθουσα. Τὰ τρία Ἑλληνόπουλα κάνουν κάτι παράξενο. Πηγαίνουν στὸ δρόμο, που εἶναι στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ἔξετάζουν τὸ ἔνδαφος μὲ ἔνα ἡλεκτρικὸ φανάρι.

— 'Εντάξει!, λέει ἡ Κατερίνα. "Όλα πάνε καλά! Φέρε τὸ αὐτοκίνητο, Διαβολάκο! 'Εκεῖνο μὲ τὸν ἀσύρματο τηλέφωνο... Γρήγορα!

'Ο Ἰνδὸς Χίτλερ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ μὲ τοὺς ἀπαγεῖς καὶ τὸν ἀρχιστράτηγο διασχίζει γοργὰ τὴν πόλη τῆς Καλκούτας καὶ βγαίνει στὴν ἔξοχή. Μὲ ἐλιγγιώδη ταχύτητα ταξιδεύει γιὰ μιὰ δῶρα, ὥσπου φτάνει σ'ένα μεγάλο ἀγρόκτημα, στὸ κέντρο τοῦ δόποιου ὑψώνεται ἔνα ἀρχοντικό. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀρχοντικό, ποὺ ἡ πρόσοψι του εἶναι σκεπασμένη σχεδὸν ἐντελῶς μὲ ἀναριχητικὰ φυτά, σταματάει τὸ σύτοκινητο.

Οἱ Ἰνδοὶ βγάζουν τὸν ἀρχιστράτηγο καὶ τὸν δόηγοὺν μέσα στὸ σπίτι, σ' ἔνα πολυτελὲς σαλόνι στὸ ἐπάνω πάτωμα, δῆπου εἶναι καθισμένος ἔνας ἄλλος Ἰνδὸς μὲ πλούσια μεταξωτὰ ρούχα καὶ μὲ

σαρίκι στὸ κεφάλι, στολισμένο μ' ἔνα πελώριο ρουμπίνι.

— Τὰ σέβη μου, στρατηγὲ μου, λέει αὐτὸς καὶ ἡκὼν νεται.

— Καλησπέρα, μαχαραγιᾶ τοῦ Νιμαζέ, ἀπαντάει ὁ ἀρχιστράτηγος χαμογελῶντας. Τὸ ἡξερα ὅτι μὲ περίμενες! "Ηξερα ὅτι ἐσὺ ἡσουν ὁ ἀνθρώπος ποὺ διευθύνει ὅλη αὐτὴ τὴν κίνησι ἐναντίον μας, δὲ Ἰνδὸς Χίτλερ!

— Κάθησε!, λέει δὲ Ἰνδὸς πιὸ τραχειὰ τώρα καὶ χωρὶς εὔγένεια στὴ φωνή. 'Αφοῦ τὸ ἡξερες, γιατί δὲ φρόντιζες νὰ μὲ πιάσσης;

— Δὲν εἶχα ἀποδείξεις ἐναντίον σου. Τώρα δύμως σχω!

— Ο Ταχὸρ Ραμπιτρά, μαχαραγιᾶς τοῦ Νιμαζέ, βαζει τὰ γέλια.

— Τώρα εἶναι πωλὺ δργά!, λέει. Είσαι στὰ χέρια μου, στρατηγέ!

— "Ενα ρολόϊ τοῦ τοίχου ἀρχίζει νὰ χτυπάῃ τὴν δῶρα. 'Ο Ραμπιτρά μετράει τὰ χτυπῆ ματα. "Εντεκα ἡ δῶρα. Τὸ πρόσωπό του φωτίζεται.

Σὰν νὰ μαντεύῃ τὴ σκέψι του, δὲ ἀρχιστράτηγος λέει:

— 'Εγώ στὴ θέσι σου δέθα χαιρόμουν καθόλου γι' αὐτὸ ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ γίνεται στὸ βόρειο σιδηροδρόμικὸ σταθμὸ τῆς Καλκούτας!

— Ο Ραμπιτρά γουρλώνει τὰ μάτια του.

— Καὶ τί ξέρεις ἐσὺ γι' αὐτό;

— Ξέρω ότι άποψε στίς έντεκα άκριβώς οι άνθρωποί σου θὰ έκαναν μιά έπιθεσι στό σταθμό! "Όπως κα ταλαβαίνεις, πήρα τὰ μέτρα μου γιὰ νὰ τοὺς γίνη μιὰ πιολὺ θερμὴ ύποδοχή! Αύτη τὴ στιγμή, οι άνθρωποί σου άποδεκάτιζονται άπὸ τὰ διπλά τῶν δικῶν μου!" Ήερα έπισης ότι άποψε έσκοπευες νὰ με ἀπαγάγης!

'Ο Ίνδος γουρλώνει τὰ μάτια του ἀκόμη πιὸ πολὺ.

— Τὸ...τὸ ήξερες καὶ δὲν πήρες τὰ μέτρα σου γιὰ νὰ μὴν αἰχμαλωτίσθης; λέει.

— Ποιός σου είπε πῶς δὲν πήρα τὰ μέτρα μου;

— Μὰ ἀφοῦ αὐτὴ τὴ στιγμὴ σ' ἔχω ἐδῶ...

— Μ' ἔχεις ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν ἔχεις αἰχμαλωτίσει τὸν ἀρχιστράτηγο! Κύτταξε!

Φέρνει τὸ χέρι του στὸ πρόσωπό του, πίσσει τὸ αὐτί του καὶ τραβάει μὲ δύναμι. Τὸ αὐτί καὶ ὀλόκληρο τὸ πρόσωπο τοῦ στρατηγοῦ ξεκολλάει! Πίσω τους, προβάλλει ἔνα πονηρὸ καὶ γελαστὸ πρόσωπο! Τὸ πρόσωπο τοῦ Παιδιοῦ—Φάντασμα!

— Δὲν ἔπιασες τὸν ἀρχιστράτηγο, ὅπως βλέπεις! Μπορούσαμε νὰ πιάσουμε ἐμεῖς τοὺς ἀνθρώπους πουστειλεις, ἀλλὰ δὲν τὸ κάναμε. "Ηθελα, βλέπεις, νὰ συναντηθοῦμε πάλι καὶ νὰ σου κάνω μιὰ πρότασι! Μιὰ σπουδαία πρότασι!"

— Μά... ποιός είσαι; ρωτάει δὲ Ραμπιτρά σαστισμένος.

Κάθε Παρασκευὴ
κυκλοφορεῖ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

TAPZAN

Αύτοτελεῖς περιπέτειες
Ζούγκλας

— Δὲν ἔχεις ἀκούσει γιὰ μένα; Είμαι τὸ Παιδί—Φάντασμα!

— Τὸ Παιδί—Φάντασμα! Καλὰ μοῦ εἶχαν πῆ ότι τὸ Παιδί—Φάντασμα βρισκόταν στὰ μέρη μας! Μὰ δὲν τοὺς πίστεψα! Καὶ τώρα...

Κάνει νὰ τραβήγῃ τὸ σπαθὶ ποὺ κρέμεται στὸ πλευρό του.

— Μιὰ στιγμὴ λέει ὁ Γιώργος, Ξέρω ότι δὲν μπορῶ νὰ ξεφύγω εὔκολα. Είσαι ώπλι σμένος καὶ μέσα στὸ σπίτι αὐτὸν ὑπάρχουν ἀρκετοὶ ἀνθρωποί σου. Πρὶν προχωρήσῃς, πρέπει νὰ ἀκούσης αὐτὸ ποὺ ἔχω νὰ σου πῶ. "Επιαξα τὴ ζωή μου κορώνα—γράμματα γι' αὐτό!"

— Σὲ ἀκούω!, λέει δὲ Ίνδος.

Τὴν Ἱδια στιγμή, χτιπάει ἔνα κουδούνι καὶ διὸ ἄντρες παρουσιάζονται τρέχοντας.

— Ο ἔνας θὰ σταθῇ ἔχω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου αὐτοῦ διατάξει δὲ Ραμπιτρά. Ο ἄλλος θὰ σταθῇ μπροστά

στὸ παράθυρο! Καὶ τώρα λέγε.

— Ἡρθινὰ σοῦ προτείνω ἀνακωχῆ. Οἱ Σύμμαχοι εἶναι διατεθειμένοι νὰ σοῦ δῶσουν ἀμνηστία, ἂν στάμα τήσης τὸ ἐπαναστατικὸ ἔργο σου καὶ διαλύσῃς τὶς ὄμάδες σου. Εἴμαστε σὲ θέσι νὰ σᾶς συντρίψουμε, ἀλλὰ θὰ χυθῇ πολὺ ἀμά. Εἶναι λοιπὸν προτιμότερο νά...

— "Ακούσε!, ἀπανταει ὁ Ἰνδός. Εἴμαι ἀποφασισμένος νὰ χάσω τὴ ζωὴ μου ἀκόμη γιὰ νὰ κάνω τὶς Ἰνδίες χιτλερικὴ χώρα! Χάνεις τὰ λόγια σου, ὅπως αὐτὴ τὴ στιγμὴ θὰ χάσης καὶ τὴ ζωὴ σου.

Καὶ κάνει ἔνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ πατιδιοῦ, μὲ τὸ σπαθί του ὑψωμένο...

‘Ο Σπίθας
τρώει καὶ δρᾶ

ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή, παράξενα τιρόφυματα συμβαίνουν ἔξω. ‘Ο Σπίθας ἔχει πηδήσει ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου, ἔχει χωθῆ μέσα στὸν κῆπο τοῦ ἀρχοντικοῦ καὶ ἔχει χωθῆ μέσα ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα. Βρίσκεται μέσα σὲ μιὰ μεγάλη κουζίνα, ὅπου ἔνας μάγειρος ἀνακατεύει σ’ ἔνα καζάνι ἔνα νόστιμο φαγητὸ κομμάτια κρέας καὶ τραχανά, ποὺ κάνει τὰ σάλια τοῦ Σπίθα νὰ τρέχουν. Μά γιὰ πρώτη ἵσως φορὰ στὴ ζωὴ του, τὸ ἀφόρταγο,

παῖδι δὲ σταματάει γιὰ νὰ φάῃ. Ξέρει ὅτι ὁ Γιώργος, με ταμφιεσμένος σὲ ὀρχιστράτη γο, ἀντιμετωπίζει κινδυνο θανάτου στὰ χέρια τοῦ Ραμπίτρα καὶ σφίγγει τὴν καρδιά του καὶ τὸ στομάχι του.

— Μανούλα μου!, κάνει κυπτάζοντας τὸ καζάνι. Θὰ γυρίσω! Ραντεβοῦ σὲ λίγα λεπτά.

‘Ο μάγειρος, εξαφῆσας μένος, κάνει νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του γιὰ νὰ φωνάξῃ. μὰ δ. Σπίθας χώνει μέσα μιὰ πετσέτα που βρίσκει μπροστὰ του καὶ τοῦ κοπανάει μιὰ τρομακτικὴ γροθιά στὸ κεφάλι, που στέλνει τὸν Ἰνδὸ στὸν κόσμο τῶν δνείρων!

Βγαίνει ἀπὸ τὴν κουζίνα ἀπὸ τὴ μέσα πόρτα, διασχίζει ἔνα διάδρομο καὶ βρίσκει μιὰ σκάλα, χωρὶς νὰ συναπτήσῃ κανένα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔνα κουδούνισμα ἀκούγεται. ‘Ο Σπίθας κρύβεται πίσω ἀπὸ ἔνα ἄγαλμα καὶ μιὰ στιγμὴ, ἀργότερα βλέπει νὰ βγαίνουν ἀπὸ ἔνα δωμάτιο τοῦ ἰσογείου δυὸ ινδοὶ καὶ νὰ τρέχουν στὴ σκάλα, λέγοντας:

— ‘Ο μαχαραγιάς μᾶς φωνάζει!

«Περίφημα!, σκέπτεται δ. Σπίθας. ‘Οπου εἶναι δ. μαχαραγιάς, ἔκει θὰ εἶναι καὶ δ. Γιώργος! ‘Ἄς τοὺς πάρω ἀπὸ πίσω». ‘Ανεβαίνει γοργά καὶ ἀθόρυβα ξοπίσω τους καὶ φτάνει στὸ ἐπάνω πάτωμα τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτοὶ μπαίνουν στὸ σαλόνι τοῦ μαχαραγιᾶ.

Πηγαίνει καὶ σταματάει· δίπλα στὴν πόρτα, ἀπὸ τὴν ὧποια βγαίνει ἀμέσως ἔπειτα ὁ ἔνας μόνο ἀπὸ τοὺς δύο. 'Ο Σπίθας δὲ χάνει τὰ λόγια του καὶ τὸν καιρό του. 'Η γροθιά του σηκώνεται καὶ πέφει μὲ φόρα καὶ ὁ Ἰνδός, πρὶν προλάβῃ νὰ καταλάβῃ τὶ συνέβη, βυθίζεται στὸν κόσμο τῶν ὄνειρων σὰν τὸν μάγειρο!

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει ὁ Σπίθας. Πολὺ ἀδύναμοι ἄνθρωποι αὐτοὶ εἰναῖς. Μιὰ γροθιὰ καὶ πέφτουν σὰν κοτόπουλα! "Ἄς εἰσακεδάσουμε τώρα λιγάκι!"

Βγάζει τὸ μπουρνούζι τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τὸ σαρίκι του καὶ τὰ φοράει. "Ἐπειτα, ἀνοίγει σιγά—σιγά τὴν πόρτα..."

Μερικὰ λεπτὰ νωρίτερα, ἔνα αὐτοκίνητο ἔχει σταματήσει σὲ ἀπόστασι ἑκατὸν μέτρων ἀπὸ τὴν είσοδο τοῦ σπιτιού, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. 'Η Κατερίνα, ποὺ τὸ ὅδηγει, βγάζει ἔνα χάρτη, τὸν ἀκουμπάει στὰ γόνατά της, τὸν ἔξετάλει μὲ προσοχὴ καὶ λέει στὸ Διαβολάκο, ποὺ εἶναι στὸ πίσω κάθισμα μὲ τὸ Ζουζούνι:

— Δῶστε μου τὸ ὀσύρμα το τηλέφωνο. Θὰ προχωρήσε τε μπροστά, γιατὶ δὲ Γιώργος μπορεῖ αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ διατρέχῃ ἀμεσο κίνδυνο. 'Εγὼ θὰ πηλεφωνήσω στὸ στρατηγεῖο καὶ θὰ σᾶς ἀκολουθήσω.

Τὰ δύο παιδιά χάνονται

μέσα στὸ σκοτάδι. 'Η Κατερίνα λέει στὸ τηλέφωνο.

— 'Εδώ Κατερίνα! Μετέφεραν τὸ Γιώργο σ' ἔνα σπίτι, σ' ἔνα ἔξοχικὸ σπίτι, ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς στὸ σημεῖο Γ—31 τοῦ χάρτη. Ξερετε τὸ μέρος; Πολὺ καλά! Στεῖλτε ἀμέσως ἐνισχύσεις! Γίώς τοὺς ἀκολουθήσαμε; Είναι πολὺ ἀπλό. 'Ο Γιώργος εἶχε στὴν τσέπη του, ὅταν τὸν ἔπιασαν, ἔνα πλαστικὸ σακκουλάκι γεμάτο ὑγρὴ μπαγιά. Καθώς τὸν ἔβαζαν στὸ εὔτοκινητο, κόλλησε τὸ σακκουλάκι, ποὺ εἶχε γιὰ τὸ σκοπὸν ἀκριβῶς αὐτὸν κόλλα στὴ μιὰ του πλευρὰ, στὸ ὄριο στερού πίσω φτερὸ τοῦ αὐτοκινήτου. Ταυτόχρονα, μὲ τὸ νῦχι του, ἔκανε μιὰ μικρὴ τρύπα στὴν ἀκρη τοῦ πλαστικοῦ σακκουλιοῦ. "Ἔτσι, σ' δλοὶ τὸ ταξίδι, τὸ σακκουλάκι ἔφην τὴ μπογιά νὰ τρέχῃ λίγη—λίγη καὶ νὰ βάφη τὸ δράμιο. 'Εμεῖς δὲν εἴχαμε παρά νὰ ἀκολουθήσουμε τὰ ἵχνη αὐτά... Στεῖλτε ἐνισχύσεις μὲ ἐλικόπτερο ὅπως συνεννοηθήσαμε..."

Βγαίνει ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, παίρνοντας στὴν ἀγκαλιά της ἔνα αὐτάματο, καὶ ἀρχίζει νὰ βαδίζῃ πρὸς τὸ σπίτι.

Στὸ μεταξύ, ὁ Διαβολάκος καὶ τὸ Ζουζούνι ἔχουν μπει στὸν κῆπο, ἔχουν δῆ τὰ φῶτα τοῦ σαλονιοῦ στὸ δεύτερο πάτωμα καί, καταλαβαίνοντας ὅτι ἔκει θὰ βρίσκεται ὁ Γιώργος, σκαρφαλώνουν γορ

γὰ ως τὸ παράθυρο μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀναρριχητικῶν φυτῶν. Οἱ μεγάλες κουρτίνες ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ μέσω μέρος ἐπιτρέπουν στὰ δυὸ πατιδιὰ νὰ βλέπουν τὸ ἑσωτερικὸ τοῦ δωματίου, γιατὶ εἶναι κάπως διαφανεῖς καὶ τὸ δωμάτιο φωτισμένο. Ἀπὸ μέσα ὅμως, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τοὺς διακρίνῃ, κανεὶς πάνω στὸ σκοτεινό φόντο τῆς νύχτας, πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες.

"Ετσι, διασκελίζουν τὸ περβάζι τοῦ παραθύρου καὶ στέκονται πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ μπαίνουν στὸ δωμάτιο οἱ δυὸ φρουροί. "Ἐπειτα, βλέπουν τὸν ἔνα νὰ ξαναβγαίνῃ καὶ τὸν ὄλλον νὰ πηγαίνῃ καὶ νὰ στέκεται μπροστὰ τους. Τέλος, ἀκούνε τὸ Γιώργο νὰ λέπι αὐτὰ ποὺ εἴπε. 'Ο Διαβόλος κάνει ἔνα νεύμα στὸ Ζουζούνι ὅταν βλέπῃ τὸν Ραμπιτρά νὰ σηκώνη τὸ σπαθί του καὶ νὰ προχωρῇ ἀγριαία πρὸς τὸ Γιώργο. Τὸ Ζουζούνι κουνάει τὸ κεφάλι του, βγάζει γοργά τὸ φυσοκάλαμο του, τὸ φέρνει στὸ στόμα του καὶ φυσάει.

'Ο Ραμπιτρά ἔχει ἀρχίσει νὰ κατεβάζῃ τὸ σπαθί πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἐλληνόπουλου, ὅταν ξαφνικὰ συμβαίνουν μερικὰ πράγματα ποὺ κάνουν

τὸ μυαλό του μὰ σαλέψη σχεδόν. Τὸ Παιδί—Φάντασμα, μὲ ἔνα ἀπροσδόκητο πήδημα, μὲ μιὰ θεαματικὴ βουτιά, ριχνεται ἀνάμεσα στὰ πόδια του. Τὴν ἴδια στιγμή, κάτι καρφώνεται στὸ δεξιὸ μπράτσο του, κάνοντάς τον νὰ οὐρλιάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ νὰ παρατήσῃ τὸ σπαθί! Καθώς πέφτει, βλέπει μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιού του τὸ φρούρο ποὺ στέκεται στὸ παράθυρο νὰ ύποχωρῇ πρὸς τὴν πόρτα, ἐνῶ δύο μικρά πατιδιὰ τριβολάλουν πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος του κρατώντας μιὰ σφεντόνα τὸ ἔνα καὶ ἔνα καλαμάκι τὸ ὄλλο. Τέλος, βλέπει τὴν πόρτα νὰ ἀνοίγῃ καί, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ φρουρὸς ἔτοιμάζεται νὰ προβολήσῃ πάνω στὰ πατιδιά, νὰ προβάλῃ ἔνας Ἰνδός, νὰ σηκώνῃ τὴ γροθιά του καὶ νὰ τὴν κατεβάζῃ μὲ δύναμι πάνω στὸ κεφάλι τοῦ ὄλλου ρίχνοντάς τον ἀναίσθητο!

Δὲν προλαβαίνει νὰ δῆ ἄλλα. Μιὰ γροθιὰ τοῦ Γιώργου τὸν χτυπάει στὸ σαγόνι καὶ τὸν κάνει νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του.

Τὸ Παιδί—Φάντασμα στέκονται. Τὸ στήθος φουσκώνει ἀπὸ χαρά. Καὶ τότε, ξαφνικά, συμβαίνει κάτι, που κάνει τὴ χαρά του νὰ σθήσῃ...

ΤΕΛΟΣ

Συγγραφεύς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Άπαγορεύεται ή αναδημοσίευσις

τό^{το} Ταχυδρομείο μας

ΜΑΝΩΛΗ ΤΖΟΓΙΑ, Μαραθόκαμπο Σάμου : Τὸ ἔνα τεύχος, θὰ σου κοστίσιαν 1.40 δρχ. Ἡ τιμὴ αὐτὴ εἶναι! γιὰ δὲ, τι ἀγοράζετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. Γιὰ νὰ ἀποκτήσης δλα τὰ τεύχη θὰ ὑπολογίσης 266Χ1.40 = 372.40 Γράψω μου πάλι. ♦ **ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ,** Καστροί Κυνουρίας; Τὰ 10 πρώτα τεύχη θὰ σου κοστίσουν 16 δρχ. μαζί μὲ τὰ ταχυδρομικά. Τὰ τεύχη τῆς ἐκδόσεως «ΜΑΤΙ» πωλούνται πρὸς 1 δρχ. ἔκαστον.

♦ **ΘΩΜΑ ΘΕΜΕΛΙΟΣ,** Ἀρτα: "Ἡ ἀλληλογραφία μαζί σου εἶναι τόσο συχνή, ώστε παρετήσθησα διάναφέρεσαι σὲ δλα σχεδόν τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Μικρού "Ηρωας. Ἡ συγγραφὴ τοῦ Μικρού "Ηρωας γίνεται κατὰ ἔδυμαδισια τεύχη. "Ἐτοι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς συγγραφῆς ἥντος ἡμέρα τῆς κυκλοφορίας μετολαβοῦμενόν 2 ἡμέρας. Διάβασα αὐτὰ ποὺ μοῦ γούφεις γιὰ τὸν διάνειστοτα αὐτὸ παλαιοπώλη δ ὅποιος ἔνα εἶναι! παλι: ἀνθρωπὸς καὶ πλουτίζει εἰς βάσιος τῆς ὑγείας τῶν πατιδιώνος, ἔχει τὸ θωάδως νὰ μιλάνη καὶ νὰ ἀπειλῆ. Πέξ του σὲ πασακαλῶ διτὶ εἶναι ἔνας μεγάλος βλακέντιος! Κοτά τὰ ἄλλα μην ἀποχοιλθῆς δλλο μαζί του. ♦ **ΠΑΝ. ΜΑΝΓΚΑΦΑΚΗΝ.** Ἀδελατῆδα Αὔστραλιας: Σού ἔγοςμεν καὶ προσωπικοὶ γιὰ νὰ πάρως διπλωμάτηποτε τὴν ἀπάντησί μου. Τὰ τεύχη ἔτταλησαν ποιὸν ἀπὸ ἔνα μῆνα, μὲ τὸ ἀπὸλο ταχυδρομεῖον. "Ως ἐκ τούτου θὰ μετολαβοῦμεν ἔνας μῆνας ἔως δτου νὰ ἔλθουν στὰ χέρια σου, καὶ κοτά συνέπειαν θὰ ἔποιπε νὰ χαλυβώσης καὶ τὴν ὑποικινή σου. Νὰ μοῦ γούψως ἀν τὰ κλιθές. ♦ **ΜΑΡΚΟ ΡΑΠΤΗ.** Ἀθήνας: "Ἐστάλη. ♦ **ΕΥΑΓΓ. ΑΛΕΞΙΟΥ,** Λασίτις: Σού ἔστε λας ἀλληλού τόμο γιατὶ ὁ Ζος ἔνει ἔξαντληθ. ♦ **ΗΑΙΑ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ,** Ολυμπία: "Ἐστάλησαν. "Ο Σπίθας εἶναι δλο χροά! ♦ **ΝΙΚΟ ΑΡΑΜΠΑΤΖΗ,** Περισσόν : "Ἐστάλη-

σαν. Τὸ Γεράκι ἔξεδόθη σὲ 16 τεύχη, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν δύο τόμους. "Ἐκαστος τόμος πωλεῖται πρὸς 13 δραχ. Μπορεῖς νὰ ζητήσης τὴν ἔκπτωσι, 30%, παρουσιάζοντας ὅποια δημόσια ταύτητα. Γράψε μου σχετικά. ♦ **Ι. ΚΑΡΦΑΚΗΝ.** Πάτρας: Εύχαριστω γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ τεύχος 100 ἔχει ἔξαντληθ. Τὸ δόλιο θὰ σου κοστίσι 1.70 δραχ. μαζί μὲ τὰ ταχυδρομικά. ♦ **ΠΑ. ΚΑΦΡΙΤΣΑ,** Καρδίτσας: Σοῦ ἔστειλα ἔνα τεύχος τῆς ἀρεστείας μου, διότι αὐτὸ ποὺ ἔζητο ποτές ἔγει ἔξαντληθ. ♦ **ΧΑΡ. ΡΟΥΜΠΕΑ,** Αιδηψόν: "Ἐστάλησαν. Γιὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ τόμου ποὺ μοῦ γούφεις λυπούμαται, αλλά δὲν μπορῶ να κάμια τίποτε. Πέρασε τόσος καιρὸς καὶ εἶναι ὀδύνωτο νὰ θυμηθῶ τὴν περίπτωσι αὐτῆς. Πιθανὸν νὰ ἔγινε αὐτὸ ποὺ ὑπέθεσες. "Ο Μικρὸς "Ηρωας θὰ ἱερίζεται γιὰ πολὺν καιρὸν δικούμα. "Ο Σπίθας πέρασε ἔνα εύτυχισμένο Πάσχα! "Απὸ τὴ δραδιά τῆς Αναστάσεως ἔως σήμερα καὶ ποιός έξει πότες μέρες ἀκόμα τρώει, τρώει, τρώει!!! Τίς ἡμέρες αὐτὲς τὸ μωλό του ἔσταυτότεο ἐντελῶς! ♦ **ΚΩΝ. ΜΑΥΡΟΥΔΗ,** Τήνον: "Ἐστάλησαν. Μοῦ εἴπωσα στὸ γιραφεῖο δτι: ηθείς καὶ μὲ ζήτησες, καὶ μοῦ διεδίβασαν τὰ λογια σου καθώς καὶ τὴν ὁγκότηταν ἀξιότιμου πατέρα σου γιὰ τὸ περιοδικό σας. Σᾶς εύχαριστῶ ποιὺ καὶ θέλω νὰ σᾶς διαθεσαιώσω, διτὶ πάντοτε θὰ προσπαθοῦμε νὰ παρουσιάσουμε διβλίστ δπωας καὶ δι Μικόδας "Ηρωας, καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι περισσότεο κατορθωτὸ ἀφοῦ έχουμε διαγνωστες δπωας έσεις. "Ἐλπίζω νὰ γινωρισθοῦμε καὶ διά ζώστης, πρόγνυμα ποὺ θὰ μοῦ δώστη μεγάλη χαρά! ♦ **ΛΟΥΚΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ,** Αιολίχνα: "Ἐστάλη ἀλλος τόμος διότι δ Ζος ἔχει ἔξαντληθ.

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Γραφ.: Λέκκα 22—Έτος 5ον—Τόμος 34ος—Αρ. 271—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δυτής: Στ. Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δυτής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγάδας 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Συμύρων.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Αθήναι

Τὸ ἐπόμενο τεῦχος, τὸ 272, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἔρχομένη ἔβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

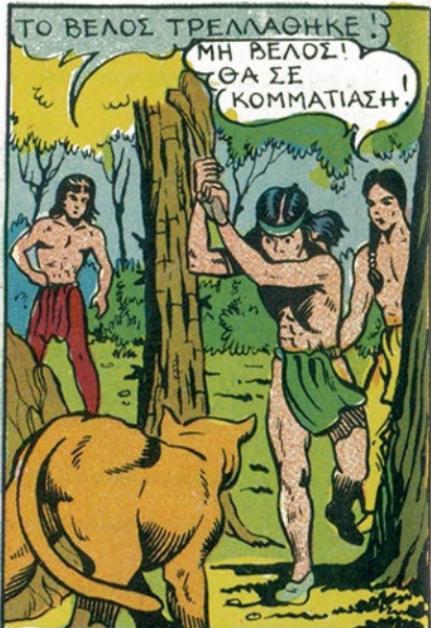
ΤΟ ΒΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

είναι ένα ἀπὸ τὰ πιὸ διασκεδαστικὰ καὶ πιὸ αἰνιγματικὰ ἀναγνώσματα ποὺ ἔγετε διαβάσει ποτέ! Τὰ 'Ελληνόπουλα ἀναλαμβάνουν μιὰ νέα ἀποστολὴ καὶ πέφτουν στὰ χέρια μιᾶς ἄγριας φυλῆς ἐρυθροδέρμων. Καὶ ἔκει λόνουν ἔννα μεγάλο μυστήριο.

'Αγωνία, ἡρωισμοί, γέλιο, ἐκπληκτικὰ ἐπεισόδια!

Φρόντισε νὰ διαδίδης

στοὺς φίλους σου καὶ στοὺς γνωστούς σου τὸν «Μικρὸν Ηρωα» καὶ τὸν «Μικρὸ Ταρζάν». Είναι τὰ πιὸ εύχάριστα, πιὸ συναρπαστικά καὶ πιὸ διδακτικά παιδικὰ περιοδικά. Κάθε τρίτη, δὲ «Μικρὸς Ηρωα», καὶ κάθε Παρασκευὴ δὲ «Μικρὸς Ταρζάν».

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ